

SCI-FI BESTSELLER

PETER F.
HAMILTON
PRÁZDNOTA
EVOLUCE

PLANETA9 | PŘEKLAD MARTIN KRÁLOVEC

Peter F. Hamilton

PRÁZDNOTA

Evoluce

Sága Společenství

PANDOŘINA HVĚZDA

Bariéra

Invaze

JIDÁŠ ZBAVENÝ POUT

Pronásledování

Poslední hlídka

PRÁZDNOTA

Sny

Čas

Evoluce

The Evolutionary Void
Copyright © Peter F. Hamilton, 2010
Czech edition © Martin Královec – Planeta9, 2022
Translation © Martin Královec, 2021

ISBN 978-80- (tištěná kniha)
ISBN 978-80-88321-67-5 (ePDF)
ISBN 978-80-88321-66-8 (ePUB)
ISBN 978-80-88321-65-1 (mobi)

Vyšlo také v tištěné verzi.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

1

Vesmírná loď bez jména; bez evidenčního čísla, a dokonce i beze znaku. Jediná svého druhu. A protože žádná další už nebude nikdy potřeba, nebylo nutné ji nějak označovat, byla to prostě loď.

Hnala se substrukturou časoprostoru rychlostí padesát devět světelných let za hodinu. Nic stvořeného člověkem nikdy neletělo rychleji. Navigace v této úžasné rychlosti byla možná díky vyhodnocování podobnosti kvantových mezer, jež určovaly relativní polohu hmoty v okolním skutečném vesmíru. To odsunulo do pozadí využívání primitivního hysradaru nebo dalších detekovatelných senzorů. Mimořádně sofistikovaný ultrapohon, který celému systému dodával energii, mohl dosáhnout ještě vyšší rychlosti, kdyby podstatnou část své fenomenální síly nevyužíval k potlačování fluktuací. Díky tomu nemohla všetečná zkreslení kvantových polí prozradit její polohu jiným hvězdným lodím, které by jinak mohly mít chuť ji pronásledovat.

Loď byla kromě pozoruhodného maskování velká; měla mohutný vejčitý tvar se šesti sty metry na délku a uprostřed dvě stě metrů napříč. Ale skutečná výhoda spočívala v palebné síle; byla vybavena zbraněmi, které by mohly vyřadit pět lodí třídy *Bitevník*, a ani by ji to moc nevyrušilo z pohotovostního režimu. Zbraněmi, které byly vyzkoušeny jen jednou. Aby testování nemohlo být detekováno, loď odletěla deset tisíc světelných let za hranice Společenství. Barevné mlhoviny se budou tisíce let šířit mezihvězdnou pustinou a cizí primitivní civilizace tamní části galaxie je budou uctívat jako bohy.

Ještě teď, když Neskie seděla v čisté půlkruhové kabině *lodi* a trajektorii letu sledovala v exozobrazení, se při vzpomínce na vedví rozštěpené hvězdy trochu chvěla vzrušením a obavami. Jedna věc byla velet tajné tovární stanici akcelerátorské frakce a zásobovat loděmi a vybavením různé agenty a pověřence. To bylo snadné: chladné stroje fungující s přesností, na kterou mohla být hrdá. Ale vidět zbraně v akci bylo něco trochu jiného. Cítila takovou úroveň neklidu, jakou nepoznala už více než dvě stě let od doby, kdy se stala Rozšířenou a zahájila migraci do PNP. Ne že by zpochybňovala svou víru v akcelerátory, ale čirá síla těch zbraní ji ohromila na atavistické rovině, z lidských myslí nikdy tak docela nevymýcené. Žasla nad silou, již sama vládla.

Další složky její zvířecí minulosti byly tiše a efektivně vymazány. Nejprve bionikou a přijetím kulturní filozofie Rozšířených, jež vrcholilo posunem k zásadám akcelerátorské frakce, a pak, aby vyzdvihla svou novou víru, rafinovaným odmítnutím původní tělesné formy. Kůže se jí teď mihotala kovově šedou barvou, protože kožní buňky byly protkány moderními poloorganickými vlákny, dokonale symbiotickými. Obličej, za nímž se v jiných dobách otáčelo tolik mužů, měl dnes efektivní plochý profil; velké kulaté oči byly bionicky modifikovány, aby vnímaly co nejširší škálu elektromagnetického spektra. I krk byl protažený a díky vylepšené pružnosti propůjčoval hlavě daleko větší pohyblivost. Pod jemně pableskující kůží byly svaly zesílené tak, že by udržela tempo s gepardem na lovu, a to aniž by zapínala bionická vylepšení.

Nicméně největším vývojem prošla její mysl. S bioneurálním profilováním byla hotová rychle, čistě proto, že nepotřebovala žádné genetické posílení víry. Uctívání bylo pro její postoj jen nepřesným termínem; věci však byla zcela oddaná a akcelerátorům se zasvětila na té nejhlubší emocionální úrovni. Staré lidské obavy a biologické potřeby se jí už prostě netýkaly, veškerý intelekt věnovala výhradně frakci a jejímu cíli. Padesát let jí uspokojení i utrpení poskytovaly jen projekty a plány frakce. Zapojení bylo úplné; byla ztělesněním akcelerátorských hodnot. Proto si ji Ilanthe, vůdkyně frakce, vybrala, aby na této misi řídila loď. Naplňovalo ji to, a nic než to.

Loď se blížila k souřadnicím, které Neskie zadala s-jádru. Začala zpomalovat a rychlost se vytrácela, dokud loď nehybně nevisela v transdimenzionální fázi a na navigační obrazovce nebyla ve vzdálenosti dvaceti tří světelných let Sluneční soustava. V pohodlné vzdálenosti. Byli vně komplexního sensorového pletiva obklopujícího rodný svět lidstva, přesto se tam může dostat za slabou půlhodinu.

Neskie nařídila s-jádru provést pasivní sken. Kromě mezihvězdného prachu a příležitostných zmrzlých komet nebyla v okolí tří světelných let žádná detekovatelná hmota. Rozhodně tam nebyly lodě. Nicméně sken zaznamenal malou anomálii. Sevřené rty se spokojeně usmály. Všude kolem *lodi* byly ultramotory, skryté v transdimenzionální fázi a nevystopovatelné ničím s výjimkou tohoto signálu. Abyste je našli, museli byste vědět, co hledáte. A tady by nikdo nehledal nic, natož ultramotory. Loď potvrdila, že osm tisíc strojů je na svých pozicích a očekává příkazy. Neskie otevřela komunikační linku a spustila rychlý test. Roj byl připravený.

Usadila se a čekala na další Ilanthin povel.

Schůze Exoprotektorátní rady skončila a Kazimir přerušil linku do vjemové konferenční místnosti. Byl sám v kanceláři v nejvyšším patře Pentagonu II a neměl kam jít. Odstrašovací letka musí odstartovat, o tom už nebylo pochyb. Nic jiného se s blížící se armádou Ocisenkého císařství nevypořádá, aniž by to na obou stranách vedlo k nepřijatelným ztrátám na životech. Co teprve jestli uniknou zprávy, že jsou Ociseni podporováni válečnými loděmi Dokonalých... což uniknou. Ilanthe se o to postará.

Není na výběr.

Naposledy si upravil vzdorující stříbrný límeček slavnostní uniformy, popošel k širokému oknu a rozhlédl se po divokém parku Babuyanského atolu, ozařovaném mírným světlem z horní části krystalického dómu. I v tomto falešném úsvitu byl stále vidět zamlžený srpek Icalanise. Za dobu svého úřadu viděl tento výjev nesčetněkrát. Bral ho jako samozřejmost. Teď si říkal, jestli to není naposledy. Pro opravdového vojáka normální myšlenka, a její původ ho naplňoval hrostí.

U-patron ho spojil s Paulou. „Vysíláme proti Ocisenům odstrašovací letku.“

„Ale ne. Chápu správně, že pokus o zjetí lodi nevyšel?“

„Ne. Loď Dokonalých vybuchla, hned jak jsme ji vyrvali z hyperprostoru.“

„Sakra. Sebevraždu nemají Dokonalí v repertoáru.“

„To víš ty a vím to já. PNP:Řízení to ví také, samozřejmě, ale jako vždy chce důkaz, nikoli nepřímá tvrzení.“

„Odlétáš s letkou?“

Kazimir se musel pousmát. *Kdybys jen věděla.* „Ano, odlétám s letkou.“

„Hodně štěstí. Chci, abys to zkusil obrátit proti ní. Budou se dívat. Je šance, že bys je odhalil jako první?“

„Rozhodně se o to pokusíme.“ Zamžoural na výrobní stanice kolem *Výsostného anděla*, tenký jiskřivý náhrdelník v hvězdném poli. „Slyšel jsem o Ellezelinu.“

„Je to tak. Digby neměl jinou možnost. PNP vyslalo forenzní tým. Pokud dokážou přijít na to, co Chatfield vezl, mohli bychom být schopni postavit akcelerátory před soud dřív, než se dostaneš k Ocisenům.“

„Neřekl bych. Ale mám pro tebe novinky.“

„Ano?“

„*Lindava* opustila soustavu Hanko.“

„Kam míří?“

„To je teprve zajímavé. Pokud mohu říct, letí k Jehle.“

„K Jehle? Jsi si jistý?“

„To je extrapolace jejich současného kurzu. Neodchýlili se od něj už sedm hodin.“

„Ale to by... Ne.“

„Proč ne?“ zeptal se Kazimir, nejasně pobavený vyšetřovatelčinou reakcí.

„Prostě nevěřím, že by Ozzie opět zasahoval do dění ve Společenství, ne takto. A rozhodně by nezaměstnal někoho, jako je Aaron.“

„Dobře, to ti neberu. Ale v Jehle žijí i jiní lidé.“

„Ano, žijí. Mohl bys mi někoho jmenovat?“

Kazimir to vzdal. „Co s tím má tedy Ozzie společného?“

„Nic mě nenapadá.“

„*Lindava* neletí tak rychle, jak by mohla. Pravděpodobně byla na Hanko poškozena. Snadno se dostaneš na Jehlu před nimi, můžeš je dokonce zadržet.“

„Lákavé, ale nebudu to pokoušet. Už jsem ztratila příliš mnoho času osobními posedlostmi, nemohu v tenhle okamžik riskovat další bláznivou honičku.“

„Dobrá, pár dní teď nebudu mít čas. V opravdu naléhavém případě mě můžeš kontaktovat.“

„Děkuji. Mou prioritou musí být zajištění Druhé snící.“

„Přeji hodně štěstí.“

„Tobě taky, Kazimire. Šťastnou cestu.“

„Děkuji ti.“ Přerušil s Paulou spojení a dalších několik sekund zůstal stát u okna. Pak aktivoval funkční rozhraní bionického pole, které se propojilo s T-sférou námořnictva. Teleportoval se na stanici červí díry obíhající kolem obří mimozemské lodi a prošel skrz ni na Kerensk. Další teleportační skok, a byl na Heveliově ostrově, na jedné ze zemských T-stanic vznášející se sedmdesát kilometrů nad jižním Pacifikem.

„Jsem připravený,“ oznámil Kazimir PNP:Řízení.

PNP otevřelo červí díru s omezeným přístupem na Proximu Centauri, čtyři celé tři desetiny světelného roku daleko, a Kazimir prošel skrz. Soustava Alfa Centauri byla prvním místem, kde v roce 2053 otevřeli Ozzie s Nigelem dalekosahající červí díru, a také prvním velkým zklamáním. Dvojhvězda složená z členů tříd G a K a planety detekované standardními astronomickými metodami vzbudily ve všech planoucích naději, že tam bude nalezen člověk

vhodný svět. Nebyl. Ale vzhledem k tomu, že bylo úspěšně dokázáno, že je možné otevírat červí díry na mezihvězdné vzdálenosti, Ozzie s Nigelem se hned dali do shánění dalšího financování pro společnost, která se rychle vyvinula do Kosmické kompresní přepravy a stala se páteří Společenství. Na Alfa Centauri se nikdo nikdy nevrátil; a Proxima Centauri nebyla navštívena ani jedinkrát, protože hvězda třídy M nemůže mít člověku vhodné planety. To z ní činilo dokonalé místo pro vybudování a dlouhodobé umístění odstrašovací letky PNP.

Kazimir se zmotnil uprostřed jednoduché průhledné kupole se základnou měřící dva kilometry. Byl to malý puchýř na povrchu pusté planety bez atmosféry, obíhající padesát milionů kilometrů od drobného červeného trpaslíka. Gravitace byla na dvou třetinách standardu. Okolní nízké kopce tvořily zvlněný obzor, šedohnědý regolit odrážel pochmurné kaštanové světlo chabě zářící Proximy.

Nohama stál na povrchu připomínajícím obyčejný šedý kov. Až na to, že když se na jednotvárnou plochu pokusil zaostřit zrak, šedá se zkroutila stranou, jako by mu něco oddělovalo podrážky od fyzické konstrukce. Prostorový sken odhalil ohromné síly vířící kolem něj a vycházející z podivného podkladu.

„Jsi připravený?“ zeptalo se PNP:Řízení.

Kazimir zaskřípal zuby. „Spust' to.“

Jak už Kazimir ujistil Paulu i Gorea, odstrašovací letka není bluf. Představuje vrchol technologických schopností PNP a byla by rovnocenným soupeřem pro lodě válečných Raielů. Nicméně musel přiznat, že nazývat ji letkou bylo trochu přehnané.

Nevyhnutelným problémem bylo, komu světit tak ohromný soubor palebných sil. Čím by byla posádka větší, tím by vzrůstalo riziko zneužití nebo prozrazení některé frakci. Odpověď poskytla paradoxně sama technologie. Stačilo jedno řídicí vědomí. PNP z etických důvodů velení nepřijalo a odmítlo tak dosažení praktické všemohoucnosti. Proto tento úkol vždy náležel vrchnímu veliteli.

Síly z útrob základny se hrnuly kolem něj jako přílivová vlna; načetly ho na kvantové úrovni a pak adaptovaly jeho paměť. Kazimir se přeměnil: čistě fyzická stavba se posunula do ekvivalentní energetické funkce uzavřené do jediného bodu narušujícího časoprostor. Jeho „objem“, energetická charakteristika, kterou se stal, byl složen hluboko uvnitř kvantových polí a využíval podobné konstrukční principy jako samotné PNP. Obsahoval mysl a vzpomínky spolu se základními manipulátory a senzorickými schopnostmi. Na rozdíl od PNP ale nebyl v jednom pevném bodě.

Kazimir využil nové senzorové vstupy k průzkumu vnitroprostorové struktury, která ho bezprostředně obklopovala, a zkontroloval si čekající baterii transformovaných funkcí, uložených uvnitř dómu v komplexním mechanismu z exotické hmoty. Začal si vybírat ty, které by při své misi mohl potřebovat, a zabudovával je do své charakteristiky; proces, při kterém si připadal jako primitivní voják ve zbrojnici, jenž vytahuje zbraně a štíty z polic.

Nakonec do své primární charakteristiky začlenil osm set sedmáct funkcí. Funkce dvacet sedm byla nadsvětelná, která mu umožňovala posouvat celou jeho energetickou charakteristiku hyperprostorem. Protože už nesestával ze žádné hmoty, byla dosažitelná rychlost o řády jinde než ultrapohon.

Kazimir odstartoval z bezejmenné planety směrem k ocisenské flotile rychlostí sto světelných let za hodinu. Pak zrychlil.

*

Doručovatel se usmál na stewarda, který přišel do kabiny poklidit cestujícím během přípravy na vstup do planetární atmosféry. Taková práce by se mnohem víc hodila pro bota nebo vestavěný odpadový systém. Přesto si mezihvězdné přepravní společnosti vždy držely lidskou posádku. Velká většina lidí (především Nerozšíření) si tu trochu osobního kontaktu během cesty užívala. Kromě toho lidská obsluha dávala cestování punc vytříbenosti, eleganci dob minulých.

Venkovní atmosféra houstla a Doručovatel se připojil k lodním sensorům. Na druhém největším kontinentu jižní polokoule Fanallista přšelo. Ohromná mračna v barvě děloviny se valila do vnitrozemí, hnaná větry, které v pustině Antarktického oceánu nabíraly znepokojující rychlost. Města zapínala protiživelná silová pole a chránila se před hustým deštěm. V zemědělských oblastech platila povodňová varování.

Fanallisto prožívalo druhé století kolonizace. Příjemný svět, nijak nevyčnávající z plejády Vnějších planet. Několik desítek milionů obyvatel žilo v poměrně nezajímavých městských zónách. V každé z nich byla kancelář Živoucího snu a značné množství jeho přívrženců. Blížící se Pouť vyvolávala mezi lidmi značné napětí a sváry; situaci nepomohly ani nedávné události na Viotii. S každým dalším dnem krize útoků přibývalo.

Samo o sobě to nebylo nic zvláštního. Podobné konflikty se odehrávaly po celém Velkém Společenství. Jenže některé násilné případy na Fanallistu neutralizovali lidé obohacení bionikou. Konzervativní frakce pochopitelně chtěla vědět, co je na Fanallistu tak zvláštního, že to potřebuje ochranu podezřelých akceleračtorských agentů.

Jak už dal Doručovatel frakci jasně najevo, jeho to nezajímalo. Přesto byl jeden z agentů konzervativní frakce momentálně na Fanallistu a standardním operačním postupem pro nasazení do terénu bylo zajištění ústupového plánu. Proto z purlapského vesmírného přístavu nezamířil rovnou do Londýna, ale místo toho nasedl na let do

Trangoru, kde chytil hvězdnou loď na Fanallisto. Aspoň že aktivní operace šla mimo něj. Druhý agent ani nevěděl, že tam Doručovatel vůbec je.

Komerční hvězdná loď klesla vlhkou atmosférou a přistála v rapallském přístavu. Doručovatel vystoupil s ostatními cestujícími a v přístavním terminálu si vyzvedl zavazadla. Dva středně velké kufry za ním klouzaly na regreavech a samy se uložily do nákladního prostoru taxíku. Nařídil mu jet do obchodní čtvrti. Kapslí létající pod ochranným polem to byl jen kousek. Odtamtud došel na jiné stanoviště taxíků a pod další identitou přeletěl k hotelu Digitalis ve východní části města.

Zamluvil si pokoj 225 pod třetí totožností a desetidenní pobyt zaplatil nevysledovatelnou platební mincí. Infiltrovat se do kybersférového uzlu v pokoji mu zabralo čtyři minuty. Nainstaloval do něj nejrůznější rutiny, které vyvolávaly dojem, že je pokoj užíván. Velmi profesionální detail, říkal si. Malá kulinářská jednotka bude připravovat jídla, která ráno při pravidelném úklidu vyhodí pokojbot do záchodu. Bude se zapínat sporulační sprcha, stejně jako spotřebiče a doplňky; bude se měnit nastavení klimatizace, uzel vytočí pár hovorů po unisféře. Spotřeba energie bude kolísat.

Nechal oba kufry zaplout do osamělého šatníku, jen aby zachoval zdání, a aktivoval jejich obranná zařízení. Ať v nich bylo cokoli, nechtěl to vědět, přestože si domýšlel, že to bude velmi vražedné vybavení. Zkontroloval, že funguje správně, odešel z místnosti a zavolal si před hotel taxi. On už se pro ně nevrátí – nabídl by tak nepřátelským agentům vzorec. Za tento operační postup byl vděčný. Přesně jako v Justinině posledním snu, vše, co si přál, bylo být s rodinou. Už se rozhodl, že v příštích týdnech bude požadavky konzervativní frakce odmítat bez ohledu na to, jak moc na něj budou naléhat a jak zdvořile budou žádat. Události šly k vyvrcholení a je jen jedno místo, kde by v tu chvíli měl skutečný otec být.

Závěsné dveře ze skla se roztáhly a nechaly ho projít. Taxík se vznášel pár centimetrů nad betonovou plošinou a čekal na něj. Ještě nebyl ani uvnitř, když mu volala konzervativní frakce.

Řeknu jim ne, slíbil si. V každém případě.

Usadil se do prohnuté sedačky taxíku, řekl chytré síti, aby ho vzala do centra, a přijal hovor. „Ano?“

„Byla vyslána odstrašovací letka,“ řekla konzervativní frakce.

„Překvapuje mě, že až teď. Lidé začínají být z Ocisenů nervózní, a to ještě ani nevědí o Dokonalých.“

„Domníváme se, že celý vývoj byl v režii akceleratorů.“

„Proč? Co by z toho mohli mít?“

„Konečně by zjistili, jak vypadá odstrašovací letka.“

„Dobrá, a jak jim to pomůže?“

„Nevíme. Ale musí to pro ně být zásadní, kvůli tomuto plánu riskují téměř vše.“

„Hra se změnila,“ řekl Doručovatel tiše. „To mám od Maria; hra se mění. Myslel jsem, že mluví o Hanko.“

„Evidentně ne.“

„Takže začíná kritická fáze.“

„Vypadá to tak.“

Hned se ho zmocnilo podezření a řekl: „Už od vás nevezmu nic dalšího. Ne teď.“

„My víme. Proto voláme. Myslíme si, že si to zasloužíš vědět. Chápeme, co pro tebe znamená rodina a že s ní chceš být.“

„Aha. Děkuji.“

„Pokud by ses přál vrátit do aktivnějšího režimu –“

„Dal bych vědět. Převzal si můj nástupce sledování Maria?“

„Operační detaily jsou tajné.“

„Samozřejmě, omlouvám se.“

„Děkujeme za pomoc.“

Doručovatel po skončení hovoru napjatě seděl. „Sakra.“ *Odstrašovací letka!* Začíná to být vážné, ne-li možná smrtelné. Nařídil taxíku letět přímo do přístavu, a k čertu s postupy. Jeho let neodstartuje dřív než za dvě hodiny. Upatron mu okamžitě našel jinou loď směřující na některou z Centrálních planet. Pancepheiská odlétá na Gralmond za třicet pět minut. Dokázal mu koupit místenku, zaplatit ohromný příplatek za poslední kóji v salonku první třídy, ale let stejně potrvá dvacet hodin. A k tomu dalších dvacet minut na Zemi skrz červí díry. V Londýně bude zhruba za dvacet jednu hodinu.

To bych měl stihnout. Že ano?

*

Araminta se tak zoufale snažila dostat pryč z toho zatraceného Colwynu, že ani nepomyslela na praktickou část putování po silfenských planetárních stezkách. Toulky tajuplnými lesy a přes slunné louky byly velmi romantickou

představou, stejně jako jasný vzkaz Živoucímu snu a tomu zkurvenému kleriku Uchovateli, Ethanovi. Ale aspoň krátké zamyšlení by jí jistě přimělo lépe se obléct a rozhodně se vhodněji obout. Taky tu byla otázka jídla.

Ničeho z toho si prvních padesát minut nevšimla a bezstarostně si vykračovala malým hájkem, do kterého vedla stezka z Bažantího hvozdu. Jen žasla nad svým štěstím, s nímž se dokázala dostat z takové šlamastyky.

Zjisti, co sama chceš, řekl jí Laril.

Tak jsem s tím právě začala. Beru život zpět do vlastních rukou.

Pak se čtveřice měsíců skryla za obzor. Usmála se na rozloučenou a pomyslela si, jak dlouho bude trvat, než se zase objeví. Oblohou přešly rychle, musejí obíhat několikrát denně. Otočila se, aby zkontrolovala protilehlý horizont, a úsměv jí zmrzl na rtech. Nad majestátními kopci, svažujícími se k tomuto údolí, se kupily nepříjemně tmavé mraky. Za deset minut už jí déšť dostihl, neustávající proud, který ji promočil během několika sekund. Pohodlná stará mikina dokázala vzdorovat jemnému mrholení, ale nebyla určena do slejváku hraničícího s monzunem. Přesto si jen odhrnula zmoklé pramínky vlasů z obličeje a neochvějně se plahočila dál. Viděla sotva na sto metrů. Boty s příliš tenkými podrážkami klouzaly po ekvivalentu trávy, který začínal být nebezpečně slizký. Od chvíle, kdy se dostala na dno údolí a musela jít zase do kopce, strávila většinu času v předklonu a po čtyřech se jako opice drápala vzhůru. To byly první tři hodiny.

Šla celý den a překonala široké pusté údolí. Mraky už odburácely pryč. Naoranžovělé slunce jí pomohlo usušit flísovou mikinu a kalhoty, ale spodní prádlo schnulo déle. Brzy jí začalo dřít. Pak se dostala k široké, meandrující řece.

Břeh na její straně byl nepříjemně bažinatý. Silfeni zřejmě loďky nepoužívají. Nikde nebyl ani žádný náznak brodu nebo kamenů, po kterých by mohla přeskákat. Každopádně se jí vůbec nelíbilo, jak prudce řeka teče. Se skřípajícími zuby se vydala po proudu. Po půlhodině uznala, že řeku suchou nohou nepřejde. Nedalo se nic dělat, bude ji muset přebrodit.

Araminta si svlékla mikinu, kalhoty a blůzu a svázala je dohromady svým věrným opaskem s náradím. Nepřipadalo v úvahu, že by ho tam nechala, i když by to byla hrozná zátěž, kdyby musela plavat. Ponořila se do vody, těžký balíček nad hlavou. Dno řeky bylo kluzké, voda dost ledová, aby lapala po dechu, a proud silný, aby z něj šel stále strach. Uprostřed se jí voda dostala nad klíční kost, ona však zatnula zuby a pokračovala.

Když se konečně vypořádala na druhém břehu, měla úplně znečitlivělou kůži. Třásla se tak moc, že si nemohla ani otevřít balík s oblečením, který byl jejím jediným majetkem ve vesmíru. Strávila dlouhý čas střídáním divokého třasu ve schoulené poloze a pokusy o chůzi doprovázenými máváním rukama. Nakonec jí prsty začaly zase fungovat a mohla roztřesené končetiny s mrtvolně bledou kůží opět nasoukat do šatů.

Chůzi se nijak zvlášť nezahřála. Do setmění se ani nestihla dostat k vysoko položené linii stromů na druhé straně údolí. Schoulila se do klubíčka vedle malého kamene a protřásla se do trhaného spánku.

Ráno jí došlo, že nemá nic k jídlu. Nakláněla se nad malým pramínkem tekoucím kolem kamene a snažila se jako pes napít studené tekutiny. V žaludku jí kručelo. Nevzpomínala si, že by kdy byla v tak strašném stavu; ani tehdy, když opustila Larila, ani když pozorovala, jak oheň schvátil její byty. Byla zoufalá. A co hůř, ještě nikdy se necítila tak sama. Nebyl to ani lidský svět. Pokud se cokoli pokazí, cokoli banálního jako vyvrtnutý kotník nebo rozseknuté koleno, nebude moct zavolat o pomoc, protože na světelné roky daleko není žádná pohotovost. Bude si tu v údolí moct jen lehnout a umřít hladu.

Ta myšlenka jí rozklepala kolena, konečně jí úplně došlo, jak riskantní bylo brodit se řekou. Opožděný šok, pomyslela si, jak kvůli řece, tak kvůli příšerné bitce v Bodantském parku.

Potom už byla při dalším postupu k daleké linii stromů mnohem opatrnější. I nadále nebylo nikde ani stopy po něčem k jídlu. Pod nohama měla jen nažloutlou travu posetou drobnými fialovými kvítky. Zasmušile se přes ně vlekla a snažila se vzpomenout si na vše, co kdy o silfenských stezkách slyšela. Nebylo toho moc. I obecná encyklopedie v její paměťové lakuně obsahovala v tomto případě víc bájí než faktů. Existovaly, nebyla k nim žádná mapa a ve středověku se na ně někteří lidé vydávali kvůli dosažení osobních nebo bláhových cílů – o málokem ještě někdo někdy slyšel. Až na Ozzieho, samozřejmě. Když o tom teď přemýšlela, mlhavě si vybavovala, že Ozzie je přítel Silfenů. *Stejně jako Mellanie, ať byla kdokoli.* Araminta by se kopl, že si nenechala u-patronem udělat jednoduchý průzkum. Bylo to déle než týden, co jí Cressida řekla o její prastaré linii, a celou tu dobu se neobtěžovala něco si najít, nezeptala se na jedinou otázku. *Jsem husa.*

Myšlenka na Cressidu jí pomohla se soustředit. Cressida by se nikdy nevzdala ani se nepoddala sebelítosti. *S ní jsem taky příbuzná.*

A tak si začala v duchu črtat seznam pozitivnějších aspektů a blížila se při tom k lesu, ve kterém začínala, jak si byla jistá, další stezka. Tak třeba dokáže vycítit stezky, což znamená, že tahle cesta bude mít konec, že ji někam dovede. Že tu není jídlo, je na levačku, ale má silné dědictví Pokročilých a jejich filozofií bylo vybavit člověka tak, aby přežil kdekoli v galaxii. A během dětství na farmě se při hraní „troufneš si kousnout“ s bratrem a sestrami naučili, že pro Pokročilého je poměrně složité otrávit se cizí vegetací. Její chuťové buňky mají silnou schopnost rozpoznat nebezpečí. A pokud by rostlina nebyla opravdu hodně toxická, metabolismus by si s tím pravděpodobně poradil.

Přesto se jí tráva na téhle hoře nelíbila.

S něčím takovým počkám na další planetu.

Když došla k prvním mechům pokrytým stromům, bylo znatelně chladněji. Dál v údolí se jejím směrem opět valily mraky. Déšť v takové zimě by ji připravil i o tu trochu bojovného ducha, kterou pracně získala.

Dlouhé, medově hnědé lístky se chvěly vysoko ve větvích a Araminta vcházela hlouběji do lesa. Z trávy pod jejíma nohama vykukovaly malé bílé uzlíky připomínající pevně spletené pavučinky. Čím hlouběji se dostávala, tím víc se povětrí mezi kmeny stromů tišilo. Začala si věřit. Někde v mysli cítila, že se blíží změna. Podívala se k nebi a úzké kousky oblohy, které skrz propletence větví zahlédla, byly světle tyrkysové, což ji povzbudilo. Byly rozhodně světlejší a pohostinnější než atmosféra nad horami.

Ať v posledních dnech její mysl putovala hlubinami gaiapole, nebo sněním Mateřského ostrova Silfenů, vnímala, jak se na obou světech prostor kolem ní nepatrně mění. Stezka byla neustále v pohybu, neměla pevný začátek ani konec; reagovala na přání cestovatele. Přesto někde v neuvěřitelné dálce bylo vědomí, které jako by ji pozorovalo. Tehdy si maně uvědomila, kolik různých tvorů je na stezkách. Nesčetné miliony putující všemi směry, někteří s jasným záměrem, touhou po poznání čehosi určitého, další nechávající se odvést stezkami kamkoli po galaxii, kde najdou a poznají to, co jim přijde do cesty.

Mezi mechům porostlými kmeny se začaly objevovat nové stromy s hladkou a bělavě zelenou kůrou. Husté zelené listí nad hlavou jí připomínalo opadavý les na jaře. Břečťan a réva se hustě pnuly po kmenech a vykvétaly z nich záplavy šedých květů. Šla dál. Stezka se vinula mezi malými kopci a úzkými údolími. Jednou zaslechla lomoz velkého vodopádu, ale nebyl na stezce, a tak se za zvukem nevydala. Ve světle hnědé klenbě stromů se objevovaly červené listy. Šlapala po suchých lístcích v trávě. Vzduch byl teplejší a vlhčí. Hodiny poté, co se dostala z vlhkého údolí, zaslechla tichý madrigal zpívaný mimozemskou řečí. Nezáleželo na tom, že nerozumí slovům, melodie byla nádherná. Dokonce si dopřála přestávku a chvíli jen poslouchala. Věděla, že jsou to Silfeni, velká skupina šťastně pelášící k novému světu za nepoznanými výhledy a vzrušením. Na chvíli chtěla běžet za nimi a přidat se, vidět to, co oni, cítit tak, jak cítí oni. Jenže pak jí na mysli vytanul obrázek Cressidy, šikovné, nezávislé, cílevědomé, a rozpačitě si uvědomila, že potloukat se s bandou mimozemských skřítků není řešení. Neochotně se opět vydala na cestu. Někde daleko před ní byl svět Společenství, tím si byla jistá; přestože v téhle době nebyla stezka moc využívaná. O planety, na nichž povstaly jiné civilizace, nejevili Silfeni přinejmenším od jisté technologické úrovně zájem.

Stromy začaly konečně řádnout a Araminta si oddechla. Nebe nad ní bylo bílé a jasné a každým krokem se oteplovalo. Stromů s červenými listy teď byla většina. Měly světlehnědé větve, tenké a se širokými rozestupy. Když se na ně podívala lépe, všimla si, jak jsou jejich listy masité a od vosku. S potěšením se zasmála. Stezky mezi světy byly zkrátka naprosto úžasné.

Cesta ji dovedla na kraj vlnícího se lesa. Zírala na výjev před sebou a mžourala proti ostrému světlu. „Ach, veliký Ozzie,“ zamumlala nevěřičně. Všude, kam dohlédla, se táhla plocha bílého písku. Na nebi žhnulo horké slunce tohoto světa, aniž by ho clonil jediný mrak. „To je poušť!“

Otočila se kolem dokola. Z lesa vyšla mezi ubohé skupinky stromů, jež se držely na břehu protáhlého bahnitého jezera. A někde mezi stromy se stezka vytrácela. „Ne,“ oslovila ji. „Ne, počkej. To není správné. Sem nechci.“ Jenže stezka už byla pryč. „Děláte si prdel?“

Araminta toho o cizích planetách dohromady moc nevěděla, ale byla si jistá, že není dobrý nápad vydat se v poledne na cestu pouští, navíc bez přípravy. Pomalu prošla kolem jezera a snažila se najít stopy po lidech. Kromě velmi podivných otisků stop ve vyschlém blátě nenašla žádný důkaz, že by někdo oázu aspoň trochu pravidelně navštěvoval. Když slunce vystoupalo ještě výš, posadila se pod strom, opřela se o šedý kmen a snažila se co nejlíp využít stínu pod tlustými listy.

Všechny pochybnosti a sebelítost, kterých se jí podařilo na stezce zbavit, hrozily, že se jí zase zmocní. Možná že se Silfeni v galaktických událostech angažují víc, než kdokoli očekával. Mohli ji sem nasměřovat úmyslně, aby se už nikdy nemohla postavit do čela lidské Pouti. Ale hned si vzpomněla na sestřenicí Cressidu a její pohrdavý výraz se zdviženým obočím. I teď se při té vzpomínce otrásla.

No tak, vzpamatuj se.

Podívala se na opasek s výbavou. Moc náradí tam neměla a některé bylo skoro vybité. Ale může se hodit. *Na co? K čemu mi bude uprostřed pouště?* Ještě jednou se rozhlédla po oáze a snažila se být duchapřítomná a analytická, jako by byla Cressida. *Dobrá, vodu bych měla. Do čeho ji naberu?* Pak si všimla, že je kolem několik pařežů, ale padlé stromy nikde. Rozběhla se k jednomu z nich. Dřevo bylo čisté a rovně uříznuté. Někdo je pokácel. Zamyšleně na ně hleděla. Bylo to zřejmé vodítko. *Teď vymyslet, k čemu to bylo dobrý.*

Ruční pilka na opasku byla malá, určená k vyřezávání tvarovaných otvorů, nikoli k porážení stromů, jakkoli štíhlých. Přesto kmen nařízla kolem dokola a pak se jí podařilo strom svalit. Černé dřevo pod kůrou bylo neuvěřitelně tvrdé. Nařezala několik asi půlmetrových polen, odvalila je do stínu a posadila se vedle nich. Vrtačkou vyvrtala doprostřed polena díru. Potom přeplula na příklep a pokračovala s vrtáním. Trvalo to hodiny, ale nakonec vydlabala všechna polena, takže zbyly jen několik centimetrů tlusté dřevěné skořápky. Byly z nich skvělé nádoby. Šla s nimi k jezírku, aby nabrala čistou vodu ze středu, když náhle ucítila, jak jí pod nohou něco *povolilo*. Vylovila tmavě modrou

kouli s klouzavě rosolovitým povrchem. *Vejce!* Araminta se nervózně rozhlédla. Co to tu asi nakladlo? Suchozemské zvíře, nebo vodní? Možná to bylo semínko.

Nádoby byly naplněny. Rychle je tahala od vody, ale splasklé vejce nepouštěla z rukou. Bylo velké jako její pěst. Do vlhkého povrchu se jí bořily prsty jako do želé. Při tom pohledu jí hlady kručelo v žaludku. Došlo jí, že nejedla od snídaně u Tandřiny rodiny, a to už bylo hodně dávno.

Zaklínala vejce mezi kameny, nastavila laserový paprsek na slabý výkon a přejížděla rubínovým vějířem po poddajné skořápce nahoru a dolů. Povrch začal tmavnout, byl teď špinavě hnědý, a jak pomalu tvrdnul, objevovaly se na něm prasklinky. Po pár minutách si řekla, že už to bude, a šroubovákem do něj udělala díru. Nevonělo to hezky, ale otvor zvětšila a nabrala si zevnitř kouřící nazelenalý sliz.

Zhnuseně zkrivila tvář a dotkla se rosolu špičkou jazyka. Vlastně to nemělo žádnou chuť, možná trochu jako mátové želé. Sekundární rutiny v makrobuněčných klastrech vyhodnotily výsledky přenášené do nervového systému chuťovými buňkami. Nic smrtelného v horké organické kaši neodhalily, rozhodně ji to nezabije hned teď. Se zavřenýma očima polkla. Žaludek zakručel úlevou a Araminta si nabrala víc.

Dojeda první vejce (pořád byla napůl přesvědčená, že jsou to vodní semena) a vydala se hledat další. Nakonec jich našla devět. Čtyři z nich uvařila laserem a jejich mdlý obsah zapíjela vodou z nádob. Dřevo neprotékalo, což bylo malé vítězství. S konečně upokojeným žaludkem se dala do štípání dříví na oheň. Zbývající vejce upekla na plamenech, aby šetřila energii laseru. Dobrý nápad, na který byla hrdá, ale mohla na to přijít dřív.

Oheň dohořel a Araminta se pustila do stahování kůry z poraženého stromu. Nařezala ji na tenké proužky a upletla z nich klobouk. O tři pokusy později měla zploštělý kužel, který jí konečně držel na hlavě. Mohla začít s pletením košíku na vajíčka.

Odpoledne podnikla ještě jednu rybářskou výpravu, jež vynesla dalších pět vajec. Pak do setmění odpočívala. Přes den pracovala celé hodiny, přesto se slunce sotva začalo sklánět k obzoru. Dny tu byly dlouhé. Noci budou logicky stejné, takže by do východu slunce měla být s to urazit slušnou vzdálenost.

Spala do západu slunce a zdálo se jí o vysoké blondaté dívce, která byla sama stejně jako ona. Sen zastřené plynul a dívka byla spíš někde v horách než na poušti. Objevil se tam pěkný chlapec a dívčino srdce poskočilo, pak s ní hovořil muž se zlatou tváří.

Araminta prudce procitla. Ten muž byl Gore Burnelli. Což ji vedlo k podezření, že sen pronikl z gaiapole. Bylo tu slabé, ale stále ho cítila. Gore vypadal kvůli něčemu velmi našťavaný. Byla na chvíli v pokušení ponořit se do gaiapole a zjistit, jestli by nemohla sen zachytit ještě jednou, ale raději toho nechala. Poslední, co by chtěla, bylo opět riskovat prozrazení Živoucímu snu. I když ji rozhodně zajímalo, jak by ji tu mohli najít. Měla však naléhavější problémy.

Jasně malé slunce konečně zapadlo pod obzor. Araminta si sbalila provizorní výbavu pro přežití v poušti. Nádoby naplnila po okraj a zašpuntovala je odřezky dřeva. Hodila si je na záda pomocí postroje, který vyrobila z proužků kůry, a pod tou tíhou se zapotácela. Pečená vajíčka šla do košíku, který měla přehozený přes rameno. Další pruhy kůry si pověsila kolem krku. Zatím nevěděla, k čemu se budou hodit, ale nic jiného neměla a byly to plody jejího úsilí. Takto vybavena vyrazila vpřed.

Soumrak trval dlouho, což ji potěšilo; úplná tma by byla depresivní a dost děsivá. Hvězdy se začaly pomalu rozsvěcet. Žádné souhvězdí se nedalo rozeznat, alespoň podle encyklopedie. *Nejsem tedy nikde v okolí Velkého Společenství.* Ale navzdory tomu byla přesvědčená, že není daleko od stezky, která tam vede. Nezaváhala ani při odchodu z oázy. Věděla, kudy má jít.

Nádoby jí připadaly nemožně těžké. Bylo jí ovšem jí jasné, že si musí vzít tolik vody, kolik unese. Žaludek měla trochu zkažený, ale na svíravý hlad už si zvykala. Říkala si, že ty vejcovité věci zřejmě nebudou pro lidi nijak zvlášť výživné. Aspoň nezvracela. To bylo plus.

Araminta se nad tím ušklíbala. Zvláštní, jak se člověku posouvá vnímání podle okolností. Před týdnem se trápila, jestli kupci bytu zaplatí zálohu včas, a zlobila se na pomalé dodavatele. A teď nezvrací na výpravě neznámou pouští na druhé straně galaxie a považuje to za úspěch.

Po třech hodinách si dala přestávku. Poušť už byla osvětlená jen hvězdami. Zdálo se, že tento svět nemá měsíc. Některé hvězdy byly celkem jasné. Škoda že se nevyznala v astronomii natolik, aby poznala, jestli jsou to planety. Ne že by na tom záleželo. Měla cíl. Bylo příjemné mít hmatatelný úkol, něco, v čem se dá měřit, jak postupuje.

Napila se vody, opatrně, aby ji nerozlila. Vejce zatím nechala být. *Šetři si je na opravdový hlad.*

Po půlhodině bylo znát, že se vzduch hodně ochladil. Teplo dne unikalo do vesmíru. Zapnula si mikinu a pokračovala v cestě. Nohy měla odřená. Boty nebyly určeny k takovým výpravám. Aspoň že to nebylo do kopce.

Při plahočení přemítala, co bude dělat, až se zase dostane do Společenství. Věděla, že má jen jednu šanci, jednu možnost. Pátralo po ní příliš mnoho lidí. Vzdát se Živoucímu snu instinktivně odmítala. Na Larila, i když jí uvěřil a pomohl, byla tohle příliš vysoká liga. *Pro koho ne?* Možná by přece jen mohla jednat s nějakou frakcí. *Ale se kterou?* Čím víc o tom přemýšlela, tím víc si byla jistá, že by měla kontaktovat Oscara Monroea. Jestli jí někdo může nabídnout bezpečí, bude to samotné PNP. A pokud se ji rovněž chystá zneužít, stejně jí není pomoci.

Vlekla se dál. Hlad a nedostatek spánku ji začínaly zmáhat. Byla vyčerpaná, ale věděla, že se nemůže zastavit. Musí urazit za tmy co největší vzdálenost, protože přes den se nikam nedostane. Všechno ji bolelo, obzvláště nohy, ale šla dál a dál. Po každé přestávce na pití bylo o něco bolestivější uložit si nádoby zpět na záda. Už v nich tu váhu opravdu cítila. Boty se jí prodřely až na kůži a nezbývalo než pulzující bolest ignorovat. Občas se zachvěla pod závanem teď už ledového nočního vzduchu a v tu chvíli jí celým tělem projela ošklivá křeč. Kdykoli se to stalo, na chvíli se zastavila, pak zatřásla hlavou jako pes vylézající z vody a opět posunula nohu před nohu. *Nemůžu to vzdát.*

Bylo tolik věcí, které musela udělat, aby zastavila šílenství Živoucího snu, tolik věcí, které musela zkusit a dokázat. Myšlenky se jí rozutekly, opět viděla rodiče, ne ty, s nimiž se pořád hádala, když dospívala, ale ty z doby, kdy byla malá holka, ty, kteří ji rozmazlovali, hráli si s ní, utěšovali ji a koupili jí v osmi letech k Vánocům poníka. A ani po rozvodu se jim neobtěžovala zavolat. Příliš tvrdohlavá, nebo, a to spíš, příliš hloupá. *A je mi jasné, co by řekli, kdyby se dozvěděli, že jsem se potkala s panem Boveym a že budu mnohočetná.* Pak nastala doba, kdy Laril odešel z planety a ona mohla začít chodit pařit s Cressidou a za chlapama. Být svobodná, užívat si objevování toho, co znamená být mladá a nezadaná ve Společenství. Nezávislost a díky tomu trochu hrdosti.

Jestlipak se něco z tohoto života ještě vrátí? Teď jen chtěla, aby tohle nebezpečné šílenství skončilo, Živoucí sen byl poražen a ona se stala paní Boveyovou. Bylo možné opět se vytrátit do pozeňované anonymity? Jiní to dokázali, nesčetné tisíce měly své momenty slávy i hanby. Mellanie to také musela dokázat.

Časovač v Aramintině exozobrazení fialově zablikal a spustil neodbytné pípání, které jí rozechvělo sluchové nervy a vytrhlo ji z příjemného snění. S úlevou vydechla a shodila postroj. Aspoň už nebyla taková zima. S nádobou u úst si všimla světél hemžících se na obloze. Žila v Colwynu dost dlouho, aby poznala vesmírné lodě, když se na ně dívá. „Co to má být?“ V tu chvíli si všimla, že silfenská stezka skončila. „Ozzie!“ Z nedalekého místa cítila četné vyzářování do gaiapole. Spěšně skryla vlastní myšlenky, aby nic neuniklo a neupozornila tak nikoho na svou přítomnost.

Tak kde, ve jménu Ozzieho, jsem?

Araminta se rozhlédla a snažila se v krajině něco rozeznat. Moc vidět nebylo, přesto se jí zdálo, že kousek obzoru trochu svítí. S úsměvem se posadila a čekala.

O půl hodiny později už si byla jistá, že se nemýlí. Bledě růžové světlo se rozpíjelo po nebi a úsvit byl tu. Už viděla, že je stále v poušti, ale tuhle tvořily spíš okrové skály a drolicí se půda než jednolitý oceán písku, který měla za sebou. Z pochmurné hnědé půdy tu a tam rostly ostrůvky zelenomodré vegetace, malé houževnaté keře, které vypadaly, jako by už byly napůl suché. Chomáče vysoké, matně béžové trávy se krčily v puklinách a mezi rozvalenými kameny. V rozechvělém vzduchu se v dálce málem ztrácel horský hřeben. Tyčil se až do nebe, ale ani v tak ohromné výšce nebyl žádný sníh. Poušť se táhla až k nim. V druhém směru byl nízký hřeben. Soudila, že ji od něj dělí aspoň pět mil, ne-li víc. Tahle krajina je tak nesnesitelně fádňá, že se špatně odhaduje vzdálenost.

Každopádně stála na prašné cestě vyjeté nějakým vozidlem. Vedla po dlouhém mírném svahu ke křižovatce se zpevněnou panelkou. Jen ten pohled jí zvedal náladu. Za dvacet let života v zapadlém koutu Vnější planety dobře poznala, jak jsou takové cesty vzácné, a to bydlela v zemědělské oblasti. Dnes už mají všichni regravitační kapsle. Má štěstí, že uprostřed pouště narazila na takovou cestu. Velké štěstí.

Děkuji, řekla Mateřskému ostrovu Silfenů.

Ještě se napila a vydala se zase na cestu. Perspektiva si s ní skutečně hrála a zdálo se, že ať urazí jakoukoli vzdálenost, silnice se nijak nepřibližuje. Cestou ze svahu si všimla, že za hřebenem létají regravitační kapsle. Nad pouští na opačné straně se nehýbalo nic. Aspoň ví, kterým směrem se z křižovatky vydat. Druhá strana hřebenu je evidentně osídlená. Několik opatrných kontrol gaiapole jí potvrdilo, že je to stejné místo, odkud do gaiapole vyzářovali myslí.

Trvalo další tři hodiny, než se dostala nahoru na hřeben. Pojem hřeben byl také zavádějící. Čím blíže byla, tím vypadal větší. Byla to spíš protáhlá hora. A štěstí, které jí přineslo cestu, ji zřejmě opustilo; celé ráno tudy neprojelo jediné vozidlo.

Když se konečně dobelhala na vrchol, byla připravená na jakýkoli pohled s výjimkou toho, který ji uvítal. S protáhlým kopcem měla skoro pravdu. Hřeben byl ve skutečnosti stěnou kráteru. Velkého kráteru zaplněného nádherným kruhovým jezerem, které muselo mít průměr alespoň dvacet mil. Byla to královna oáz. Vnitřní svahy byly porostlé hustým lesem a obdělávanými terasami, snad vinicemi. Cesta dál prudce klesala a klikatila se do městečka, jehož zdobené domy vykukovaly mezi pruhy hustých stromů. I když už byla úplně vyčerpaná a rozlámaná – a čím dál víc se obávala, že po nesnesitelně sedřených nohou dál nedojde –, stejně se musela při pohledu na tak výjimečnou podívanou smát. Otřela si slzy z očí a pomalu sundala postroj s nádobami ze zad. Opatrně jej postavila mezi kameny při krajnici a přidala tam košík s vejci. S rameny konečně zbavenými tíhy se vydala z kopce do města.

Pajdala ulicemi a lidé na ni zírali. Co taky jiného. Pořád měla ten směšný jehlanovitý klobouk a na sobě rozedrané oblečení, špinavé od bláta a líjaků. Říkala si, že musí také pěkně smrdět. Když opatrně nahlédla na gaiapole, cítila instinktivní překvapení všech, kteří ji viděli. Bylo tam přimícháno i dost opovržení.

Budovy v městečku byly většinou ze dřeva nabarveného nejrůznějšími jasnými barvami; moderních stavebních materiálů viděla minimum. Dávalo to městu malebně domácký ráz. Tichý, staromódní styl se k jezeru hodil.

Bylo horké letní ráno a dalo se to poznat i ve stínu zteplilých stromů. Mnoho lidí na ulicích nebylo. Nakonec si všimla staršího páru, který tak úplně nesdílel neklid svých spoluobčanů. Žena vyzařovala gaiazrny trochu zájmu a sympatií.

„Promiňte,“ řekla Araminta. „Mohli byste mi poradit, kde se dá ve městě ubytovat?“

Pár si vyměnil pohledy. „To je přízvuk z jiného světa,“ prohlásila žena.

Araminta potlačila zahihňání. To jí připadal ženin přízvuk podivný; drmolivý a trochu mumlavý. Naštěstí tato dvojice na sobě neměla staromódní šaty, jaké obvykle nosili příznivci Živoucího snu. Ale bylo neobvyklé nechat si tělo tolik zestárnout. „Ano, obávám se. Právě jsem přišla.“

Žena uvolnila do gaiapole zář spokojenosti. „To se ti povedlo, drahoušku. Byla jsi pryč dlouho?“

„Já, no, nejsem si jistá,“ odpověděla popravdě.

„Jednou jsem to zkusila,“ řekla žena trochu melancholicky. „Nikam jsem se nedostala. Možná to zkusím po omlazení znova.“

„Ehm, ano. Ten hotel...?“

„Proč to nenecháš zjistit u-patrona?“ zeptal se muž. Rozcuchané bílé vlasy mu pomalu řídly. Podle celkového vzhledu se zdál být neškodný, ale tón hlasu měl překvapivě ostrý.

„Patřím k Přirozeným,“ řekla na vysvětlenou.

„Tak vidíš, Earle,“ obořila se na něj žena. „Je tu motel Hvězda na úbočí na Castonově ulici, zlatíčko. Čtyři bloky tamtím směrem.“ Ukázala kudy a mile se na Aramintu usmála. „Levný, ale i čistý. Nebudeš tam mít potíže.“

„Dobře, děkuji.“

„Máš peníze?“

„Ano, děkuji.“ Křečovitě jim přikývla a vydala se dál. Po několika krocích se zastavila. „Eh, jak se to tu jmenuje?“

„Hluboká Míle,“ řekl muž suše. „Jsme na rovníkovém kontinentu Chobamby, to je Vnější planeta, víš.“

„Ano.“ Usmála se a snažila se vzbudit dojem, že jí to jen na chvíli vyklouzlo z paměti.

„Vlastně jsme jediná osada na celém kontinentu, jinak je tu od pobřeží k pobřeží poušť. Šťěstí, že jsi nás našla, opravdu.“ Ironie byla navzdory divnému přízvuku zcela zjevná.

„Ano.“

Žena ho jemně štouchla loktem a zasyčela na něj. Araminta se opět usmála a rychle odcházela. Cestou po Castonově ulici si nepříjemně uvědomovala jejich pohledy v zádech. Mysl muže se plnila mírným pobavením, doplněným špetkou podráždění.

Mohlo to být horší, řekla si pro sebe. Mohli být podezřívaví, nebo mě mohli poznat.

Aramintina encyklopedie uváděla, že Chobamba je osídlena necelých dvě stě padesát let. Domyslela si, že motel Hvězda na úbočí bude jeden z prvních místních podniků. Lišil se od ostatních dřevěných budov, tvořily ho horské chaty vyrostlé ze suchého korálu, který už byl dlouho mrtvý a pod neutuchajícím sluncem se začínal loupat. Byl to podobný druh korálu, z jakého si v Langhamu nechávali vyrůst stodoly, takže věděla, že aby takto vypadal, musí být aspoň sto let starý.

Motel zabíral rozlehlý prostor a chaty byly roztroušené v širokém kruhu kolem plaveckého bazénu. Betonové přistávací plochy pro kapsle návštěvníků byly popraskané a trhlinami se tlačil plevel a trsy červených, nepěkně vypadajících houbovitých chomáčů. Parkovala tu jen jedna kapsle.

Zavlažovací zařízení stříkala vodní tříšť na trávu před budovou s recepcí. Předpokládala, že stejně zavlažují zdi celého kráteru.

Majitel byl vzadu v kanceláři a vrtal se ve starodávné klimatizaci. Při příchodu si utíral ruce do ošuntělé bílé vesty a představil se jako Ragnar. Přejel po ní pohledem od hlavy až k patě a rychle její oblečení odhadl. „Už je to nějaká doba, co k nám naposledy někdo přišel,“ řekl s důrazem na „přišel“. Měl stejný přízvuk jako staříčci, s nimiž se už setkala.

„Ale první nejsem?“ zeptala se obezřetně.

„Ne, paní. Silfenská stezka končí někde za stěnou kráteru. Pár cestovatelů, jako jste vy, už jsem potkal.“

„Skvěle,“ řekla a trochu se uvolnila.

Ragnar se naklonil přes pult a řekl tiše: „Byla jste tam dlouho?“

„Nevím jistě.“

„Dobře. No, nevybrala jste si k návratu nejlepší dobu. Pro staré dobré Společenství nastaly krušné časy, ano, ano.“ Zamžoural na její nečitelný výraz. „Víte, co je to Společenství?“

„Vím,“ řekla vážně.

„To je dobře. Já jen pro jistotu. Tyhle stezky jsou každopádně pořádně zamotané. Měl jsem tu jednou někoho, kdo přišel ze století před červími dírami. Panečku, ti teda koukali.“

Araminta nekomentovala, jak nepravděpodobně to zní. Usmála se a mávla platební mincí. „Pokoj?“

„No problemo. Jak dlouho zůstanete?“

„Týden.“ Podala mu minci.

Když jí Ragnar minci vracel, znovu si s pochybami prohlédl její šaty. „Dám vám dvanáctku, je tam klid. A všechny naše pokoje mají bezplatné toaletní potřeby.“

„Znamenitě.“

Začichal. „Dám vám sadu navíc.“

Pokoj číslo dvanáct měl pět na tři metry a dveře na protější zdi vedly do malé koupelny se sprchou a záchodem. Sprcha nebyla sporulační, všimla si zklamaně. Posadila se na postel pro dva a prohlížela si boty, bolest už se skoro nedala vydržet. Chvilí trvalo, než se odhodlala zout se. Rozvázala je a dostala se k příšerně zakrváceným ponožkám. Opatrně si je sundávala a tvář se jí křivila bolestí. Puchýře byly strhané a zůstalo po nich krvácející maso. A samozřejmě, nohy měla úplně opuchlé.

Zírala na ně, naštvaná a otrávená. Ale především unavená. Věděla, že by měla s nohama něco udělat, aspoň si je umýt. Jenže už prostě neměla sílu. Místo toho si přes sebe natáhla tenkou deku a okamžitě usnula.

*

I deset hodin po střetu, boji, potyčce, dosadte si, co se vám hodí, se v Bodantském parku stále pohybovali zdravotničtí záchranáři. Hodně lidí si dosazovalo masovou vraždu. Když toto obvinění vznesla proti kleriku Phelimovi senátní delegace, vyhodil ji ze svého sídla, přestože mu nepokrytě naznačovala, že Společenství svolá válečný tribunál, před který bude postavený jako hlavní obviněný. Poté však v rámci mimořádně zpackaného chování vůči veřejnosti pět hodin po vzájemném vaporizování agentů odvolal zákaz používání kapslí záchrané služby. Nicméně vypnutí protiživelného štítu nebo odvoz zraněných do nemocnic v jiných městech Phelim neumožnil. Colwynské nemocnice a kliniky, už tak přeplněné zraněnými ze střetů mezi obyvateli a vojáky, byly odkázány samy na sebe.

Bylo obtížné určit ztráty na životech, ale unisféroví novináři v oblasti to odhadovali na sto padesát obětí ztráty těl. Zraněných všech kategorií bylo určitě přes tisíc, spíš dva.

K účtu se ztrátami těl přispěl Oscar dvěma lidmi; s civilními ztrátami si nebyl jistý, ale malé číslo to nebude, v boji na ně nikdo nebral ohled. Chránil Aramintu před přibližujícími se agenty zcela bez skrupulí a teď se toho na jisté úrovni tiše hrozil. Dovolil bojovým programům, aby ovládly jeho reakce. Ale přispěly k tomu i jeho instinkty, zuřivostí, jež využila každou slabinu soupeřů. Bioniku měl špičkovou, energetické toky, které produkovala, byly formátovány nejlepšími zbraňovými programy z dílny Rytířů ochranitelů. Pomohlo také, že se Tomansio a Beckie zapojili do boje během sekund, se vši svou palebnou silou a bojovností. Ale když musel vzorovat těch několik rozhodujících chvil sám, cítil se stejně jako za starých dobrých časů při misi na Hanko, kde podnikal téměř sebevražedné manévry kolem hvězd, protože to bylo *nutné*.

Teď, když už nastal nový den, probudil se v něm opět i pocit viny. Možná se měl trochu ovládat, měl myslet na nevinné v davu kolem, kteří se pokoušeli utéct do bezpečí. Na hlubší rozumové úrovni si plně uvědomoval, že Aramintin útěk musel krýt. Závisel na tom osud Společenství, jež by určovala frakce, která by ji chytla. Možná proto bojoval tak bezohledně, *věděl*, že musí uspět. Cokoli jiného si ani nepřipouštěl, natož aby to dovolil.

Tomansio a Beckie mu projevovali úctu dosud nepoznanou. Jen si přál, aby si ji vysloužil jinak.

Jejich vypůjčená kapsle opustila základnu ellezelinských ozbrojených sil v přístavu a obloukem přilétla nad řeku Cairn a mířila dál k velkému jednoobloukovému mostu.

„Někdo ji musel chytit,“ řekla Beckie; bylo to téměř jako mantra. Potom co vyklouzli z boje v Bodantském parku, pomáhali po zbytek noci Liatrisovi s hledáním nepolapitelné Druhé snící. Její zmizení bylo částečně i jejich chyba; Liatris odřízl všechny senzory v okruhu pěti kilometrů kolem parku. Tak zoufale ji chtěli dostat pryč, že takové měřítko bylo v tu chvíli ospravedlnitelné; co je ale opět překvapilo, bylo, jak dobře s tím naložila. Jejich průzkum nepřinesl nejmenší náznak, kam po setkání s Oscarem zmizela. Ale dobré na tom bylo, že nikdo z těch, kdo po ní šli (a Liatris objevil pět stále operujících skupin), ji také nenašel.

„Živoucí sen ne,“ řekl Tomansio klidně. „Na to jsme se soustředili. Než se potvrdí její situace, mise pokračuje. Ano, Oscare?“

„Ano.“ Opět viděl její tvář, přesně jako při jejich bleskovém setkání; polekaná, vyděšená dívka na něj zoufale hledí. Zdála se tak křehká. *Jak pro všechno na světě dokázala všem unikat?* A přitom právě on by měl ze všech nejlépe vědět, že mimořádné okolnosti rozněčují stejně pozoruhodné jednání.

„Vizuální data nic?“ zeptala se Beckie.

„Ne,“ zněla Liatrisova strohá odpověď. Když Araminta zmizela z dohledu, spustil jejich technologický expert prohledávání starých sensorových nahrávek, aby zkusili zjistit, jak přišla do Bodantského parku. Uvítací výbor analyzoval data ze všech veřejných senzorů ve městě a snažil se ji vystopovat. Liatris (podobně jako konkurenční týmy agentů) narušoval vstupy do jejich polovědomých rutin a vysílal je na bezvýsledné hony. Ale rozhodující bylo, že žádný z vyhledávacích programů ji během dne nespatriřil, dokonce ani její příchod do Bodantského parku. Poprvé si jí všimli, až když viděla své hořící byty a její pobouřené myšlenky se vřítily do gaiapole. Také zatím nikdo nezjistil, jak se dokáže skrývat. Ať to dělá jakkoli, dokázala se vytrazit i z vrcholícího boje.

Tedy tedy Oscar a jeho tým spoléhali na dvě věci. Zaprvé, že mu zavolá na kód, který jí dal, třeba z vděčnosti nebo možná z čirého pragmatismu. A zadruhé sledovali vodítka jako profesionální policejní detektivové. *Paula bude hrdá*, zasmál se pro sebe.

Navzdory kanonádě naléhavých anonymních varování uvítací výbor pozatýkal skoro celou Aramintinu rodinu, s pozoruhodnou výjimkou obávané Cressidy, která se vypařila stejně jako Araminta. Odvedli je do colwynského přístavu k „výslechu“. Liatris podotkl, že Živoucí sen si přivedl na čtení paměti kvalifikovanější personál.

Zbývali už jen Aramintini přátelé ve městě, kterých ale kromě Cressidy zřejmě mnoho neměla. Což bylo divné, říkal si Oscar. Je to velmi atraktivní mladá žena, svobodná a nezávislá. To by normálně naznačovalo velkou skupinu přátel. Liatris jich zatím objevil jen pár, i když velkoobchodník s vybavením pro stavbu a domácnost jménem pan Bovey vypadal slibně. Hned po plánované první schůzce ho budou muset diskrétně navštívit.

Tomansio namířil kapsli od řeky nad čtvrt Coredna. Přistáli na ploše na konci ulice a vystoupili. Všechny domy byly ze suchého korálu, malé a jednopatrové. Zahrádky byly buď pečlivě udržované, nebo se po nich válely haldy harampádí a prastarého nábytku. Byla to jedna z chudších oblastí města. Všichni tři se dívali na druhou stranu ulice, kde parkovala kapsle ellezelinských sil.

„Do střehu,“ řekl Tomansio tiše.

Neměli brnění, jen jednoduché tuniky okupačních vojsk. Oscar uvedl bioniku do plné pohotovosti. Obranné energetické proudy a integrované silové pole mohou naskočit během milisekund po varování. Doufal, že to bude stačit. Oscar se dvěma Rytíři ochraniteli vyrazil ulicí a zamířil prostorový sken na kapsli před sebou. Byla vypnutá a prázdná.

„Patří k oddílu FIK67,“ hlásil jim Liatris, když mu poslali sériové číslo. „Momentálně dohlíží na dodržování zákona na hranicích města.“

„Ale ne,“ zašeptal Oscar kousek od vyhlédnutého domu. Prostorovým skenem uvnitř zachytil někoho s bionikou. Ať to byl kdokoli, také měl energetické proudy v pohotovosti. „Akcelerátoři?“

„Darwinisti,“ řekla rozhodně Beckie.

„Separatisté,“ přidal Tomansio.

„Tohle si nenechám ujít,“ dodal Liatris. „Napište mi konzervativce.“

Tomansio došel k hliníkovým dveřím do domu a zaťukal. Napjatě čekali a naslouchali krokům v domě. Dveře se otevřely a v nich stála pomenší a vystresovaná žena v tmavě modrých domácích šatech.

„Ano?“ zeptala se.

Oscar poznal Tandru ze seznamu zaměstnanců, který Liatris vytáhl z firemní sítě u Nika.

„Rádi bychom vám položili pár otázek,“ řekl Tomansio.

Tandra obrátila oči v sloup. „Další taková parta. Na co byste se chtěli zeptat?“

„Můžeme dovnitř, prosím?“ zeptal se Oscar.

„Myslela jsem si, že vy hajzlové ze Živoucího snu se ptát nepotřebujete.“

„I tak bychom rádi dovnitř, madam.“

„No jistě!“ zavrčela Tandra a otevřela dveře dokořán. Odpochovala krátkou chodbou dovnitř. „Pojďte, máme mejdan. Jedna vaše partička už tu je.“

Oscar si s ostatními vyměnil nervózní pohledy a následoval Tandru dovnitř. Vešel do obývacího pokoje a ztuhl. Do gaiapole uvolnil silný poryv otřesu. Žena s aktivovanou bionikou seděla na gauči, po obou bocích šťastná dvojčata. Na sobě měla perfektní důstojnickou uniformu. Uměla ji nosit a vypadala jako ztělesnění kariérního důstojníka. Martyn se skláněl, aby jí nabídl šálek čaje.

„Ahoj, Oscare,“ usmála se Kočka. „To už je doba. Cos dělal posledních tisíc let?“

Smutně vzdychl. *No tak, věděš jsi, že jednou k tomu musíš dojít.* „Byl jsem ve fázi, stejně jako bys měla být ty.“

„Už jsem toho měla dost,“ řekla Kočka. Podívala se na Tomansia a Beckii. Oscar ještě nikdy neviděl Rytíře ochranitele tak vyvedené z konceptu, byli ještě vyděšenější než on. „Můj lid,“ řekla Kočka výsměšně. „Vítejte.“

„Obávám se, že ne,“ odpověděl jí Tomansio. „Pracujeme pro Oscara.“

„Neříkejte, že to nepřebiju. Stvořila jsem vás.“

„Mají pevné zásady,“ poznamenal Oscar mírně. „Má to co dělat se silou...“

Kočka se potěšeně zasmála. „Vždycky ses mi líbil.“

„Co to znamená?“ zeptal se Martyn a podíval se na Kočku a pak na Oscara. „Myslel jsem si, že jste všichni stejní.“

„Ach, to jsme,“ řekla Kočka.

„To tedy ne,“ ohradil se Oscar důrazně.

„Mixale, Freddy,“ zavolala Tandra. „Pojďte ke mně.“

Kočka s rozzařeným úsměvem obě děti pevně sevřela. „Mám dvojčata ráda,“ řekla něžně.

Mixal s Freddyem se v jejím nepoddajném sevření začali kroutit a Martyn vyrazil vpřed. Tomansio ho rychle chytil a nedovolil mu pokračovat. „Ani se nehni,“ zavrčel.

Beckie popadla Tandru. „Ne,“ varovala ji, když se snažila vrhnout se za dětmi.

„Pustte mě,“ křičela Tandra.

„Jestli se ještě pohneš, zastřelím tě,“ řekl jí Oscar bez výrazu a proklínal se za to. Ale neměl na výběr. Navíc šok by ji mohl přimět poslouchat. Nikdy by nepochopila, že dvojčata přežijí příštích pět minut, jen když nechá Oscara a jeho tým převzít velení.

„Velká slova,“ podotkla Kočka.

„Nemám moc možností,“ řekl Oscar.

„Jak se má Paula?“

„Myslel jsem, že ses s ní viděla.“

„Ne tak docela. Zatím.“

„Vždycky je nějaké příště, že?“

„To bys měl vědět sám, dokonce líp než já.“

„Víš, když jsem tě viděl naposledy v letadle na Vzdálenou, nebylas tak hrozná.“

„Ujišťuju tě, že byla,“ řekla Kočka.

„Zvláštní, vždyť to bylo tvé současné já. Že jsi založila Rytíře ochránitele, je pro tebe vzpomínkou na budoucnost.“

„To zní strašlivě komplikovaně a zmateně, zlato.“

„Když o tom tak přemýšlím, tvoje *já* mě v letadle na Vzdálenou ve skutečnosti nikdy nepotkalo. Tvé vzpomínky jsou ze dne předtím, než nás poslali do Randtownu.“

„Co tím myslíš?“

„Je zajímavé, že ses tak nastudovala.“

„Poznej své nepřátele.“

„Aha, to fakt dává smysl. Zvlášť když je tě teď tolik.“

„Hlavně že tvůj vesmír je samý štěstí.“

Oscar se ni ušklíbl. „Jsi v něm ty.“

„Au, to bylo osobní, drahoušku.“

„Samozřejmě že to bylo osobní. Jaké by to mohlo být jiné, po tom, co se mezi námi stalo v letadle. Jé, počkej, to si vlastně nepamatuješ.“

Kočka opravdu vypadala překvapeně. „Zlato, to nemůžeš myslet vážně. Vždyť se ti holky ani nelíbí.“

„Ne. Ale jak říkáš, vždycky jsem se líbil já tobě, a jízda vstříc téměř jisté smrti vyvolává jisté pocity, bez ohledu na cokoli. Musel jsem si vystačit s tím, co bylo k mání.“

„Teď už jsi hrubý.“

Oscar zachovával kamennou tvář. „Ne, pořád jsem osobní. Ostatně, čím dítě jsi porodila a vychovala po střetu s Hvězdoplavcem?“

„Dítě?“ vyprskla Kočka. „Já? S tebou?“

„Co to s váma je!“ vykřikla Tandra. „Prostě jděte, všichni. Jděte a nechte nás být.“

Oscar umravnil rozčilenou ženu vztyčeným ukazovákem a přestal si jí všímat. „Pokud sis tenhle moment nenastudovala, zeptej se tady Rytířů ochránců, těch, které jsi *stvořila*. Zůstala vám z těch dob mezera v paměti?“

Kočka pohlédla na Tomansia, který stále držel Martyna. „No, po střetu na Vzdálené ti v časové ose chybí pořádný kus,“ řekl pomalu. „Nikdo neví, co jsi tehdy dělala.“

„Polib si,“ utrhla se na něj. „A ty,“ hleděla na Oscara, „ty taky nic nevíš. Visel jsi Paule tisíc let na krku v paměťovém článku.“

„Naše dcera mě navštívila hned po mém oživení. Všechno mi řekla.“

„Přestaň. Hned.“

„Dobře,“ řekl klidně. „Měla jsi čas se těchto dobrých lidí na něco zeptat?“

„Nemysli si, že se mnou vyjebeš.“

Oscar na ni mrkl. „Nebylo by to nic nového.“ Obrátil se k Tandře. „Ptala se vás na Aramintu?“

Tandra natáhla ruce k pohovce, kde se stále marně kroutila dvojčata. „Prosím?“

Oscar natáhl paži. Z ukazováčku mu vysvitl laser a dopadl jako červená tečka na Freddyho čelo. Všichni ztuhli. Freddy začal naříkat a choulil se ke Kočce v domnění, že ho ochrání. *Kdybys jen věděl, jak se tvůj instinkt mýlí*, pomyslel si smutně Oscar. „Ptala se na Aramintu?“

„To neuděláš,“ řekla Kočka. Povzbudivě se na Tandru usmála. „Je to kladas, děti střílet nehodlá, to je moje parketa. A jsem v tom moc dobrá.“

„Naše bych opravdu nezastřelil,“ řekl Oscar veselým tónem. Docela si užíval Koččin nenávistný výraz. „Co se tu stalo, než jsem přišel?“

„Nic!“ vykřikl Martyn. „Při Ozziem, nechte toho, prosím. Prosím! Jsou to jen děti.“

Oscar nehnul ani brvou a hleděl na Kočku. Laserový zaměřovač se vypnul. „O ty informace se rozdělíme a pak oba půjdeme.“

„Jak strašně slabošské,“ řekla Kočka.

„Jak strašně taktické,“ řekl Oscar. „Pokud vytrváš, pustíme se do tebe my tři. Někteří z nás můžou utrpět ztrátu těla, ale PNP nás ožíví během půl dne. Na druhou stranu, ty rozhodně umřeš. Ta informace zemře nevyužitá s tebou. Akcelerátoři nikdy nechtnou Aramintu a ty... ach, aha, co to bylo? Zpráva od Pauly. Navštívili akceleračorskou stanici na ledovém měsíci. Pár tvých já tam bylo ve fázi. Už tam nejsou.“

Kočka vrhla na plačící dvojčata významný pohled.

„Možný konec galaxie proti dvěma životům,“ řekl Oscar. „Není o čem. Pamatuj, že jsem byl důstojníkem Flotily. Jsem na takové situace zvyklý. Nutnost vždy převáží pocity. Rozstřílel jsem slunce na Hanko, což zničilo celou planetu.“

„Zlato, to bylo jinak, já zničila Hanko, ale o tom někdy jindy.“

„Žádný jindy už nebude. Máš dvě možnosti, odejít, nebo zemřít. A zamysli se ještě nad něčím: Pokud Živoucí sen nebo akcelerátoři vyhrají, tvé skutečné tělo se nikdy nedostane z fáze. Země bude dlouho před termínem tvého propuštění přeměněna hranicí Prázdnoty na čistou energii, která bude živit snění nějakých idiotů.“

Oscar se ke Kočce obrátil zády. *Kolik lidí udělalo něco takového, a žije?* Když nezačala hned střílet, zeptal se Tandy: „Povězte mi o Aramintě.“

„Byla tu,“ vyhrkla Tandra. „Ta děvka. Kvůli ní se děje tohle všechno, a ona si přijde k nám. Přímo ke mně domů.“

„Kdy?“

„Večer před bojem v Bodantském parku,“ řekla Tandra vyčerpaně. „Prý že je vyděšená z davu v parku a že nemá kam jinam jít. Nechali jsme ji spát tady. Na gauči.“

„Řekla vám, že je Druhý snící?“

„Ne. Pořád tomu nemůžu uvěřit. Vždyť je to pošahaný budižkničemu.“

„Je v ní daleko víc, než si myslíte. Jak se sem dostala?“

„Říkala, že pěšky.“

„Ani chvíli jsem tomu nevěřil,“ zabručel Martyn.

„Všiml jste si tříkolky nebo taxíku?“ zeptal se ho Oscar.

„Ne, ale z Bodantského parku je to daleko. A lhala i ve všem ostatním.“

„Dobře, a když odešla?“

„Šla pěšky,“ řekla Tandra. „Viděla jsem ji jít. Neměla tříkolku ani nic jiného. Byla úplně sama.“

„Kam mířila?“

„To neřekla,“ zaváhala Tandra. „Připadalo mi, že možná za nějakým chlapem. Použila moje líčení, dala si na čas. Když odcházela, vypadala výborně.“

„Aha,“ řekla Beckie. „Byla si podobná?“

„Ani ne, byla dost jiná. Vlasy měla úplně černé. Vlastní barva jí sluší víc.“

„Chytré.“

„Tak jo.“ Oscar se obrátil zpátky ke Kočce. „Chceš se ještě na něco zeptat?“

„S kým píchá?“ zeptala se Kočka.

„Nevím,“ řekla Tandra. „Dlouho jsem ji neviděla. Překvapilo mě, že sem přišla.“

„Takže jste její nejlepší kamarádka? Ta, na kterou se obrátí v nouzi?“

Tandra pokrčila rameny. „Asi jo.“

„To mi stačí.“ Kočka pustila dvojčata a jedním plynulým pohybem hbitě vstala. Oscar zamrkal, pohybovala se fakt rychle.

Musí mít spuštěné urychlovače, pomyslel si.

Tandra a Martyn se vrhli k dětem.

Kočka na Oscara nezbedně mrkla. „Uvidíme se.“

„Řeknu vnoučatům, že přijdeš. Je jich dost. Ostatně je to už tisíc let.“

Její zachichotání znělo upřímně. „Víš, možná že to tak bylo.“

Oscar se připravil na nejhorší. Pokud se o něco pokusí, bude to *ted'*. Ta chvíle pominula a Kočka odešla.

Beckie tiše hvízdla a uvolnila se.

Tomansio položil ruku na Oscarovo rameno. „Hele, ty jsi skoro stejně šílený jako ona. Ehm, ona a ty v letadle, opravdu jste...“

„O tom gentleman nemluví,“ řekl Oscar vážně.

„Polib mi.“

„Až to skončí, vezmu tě za slovo. Ale teď bychom měli zmizet.“ Na prostorovém skenu viděl, jak Kočka vzlétá v ukradené kapsli z parkovací plošiny. Opět se napjal. Přeletí přes dům a rozstřílí ho na kusy?

Tandra a Martyn se k sobě pevně tiskli a ochranněsky objímali děti. Dvojčata brečela rozčilením.

„Poslechněte mě,“ řekl jim Oscar. „Jděte hned teď. Běžte k přátelům nebo do hotelu, kamkoli, jen nezustávejte tady. Přijdou další jako my.“

„Ať vás vezme Ozzie do pekel, parchanti,“ zaprskal zuřivě Martyn. Po tvářích se mu řinuly slzy.

„Já se s Ozziem setkal,“ řekl Oscar tiše. „Vůbec není takový, jak si dneska všichni myslí.“

„Prostě běžte,“ zapřísahala je Tandra.

Oscar vedl Tomansia a Beckii zpět k vypůjčené kapsli. Hned jak opustili malý domek ze suchého korálu, zavolal Paule.

„Je tu Kočka.“

„Jsi si jistý?“

Ošil se. „Jo, to jsem. Docela jsme si pokecali.“

„A stále žiješ. Jsem ohromena.“

„Jo, jasně. Povedlo se mi v kosmickém měřítku rozptýlit její pozornost. Na chvíli ji to vyřadilo ze hry.“

„Přidala se k lovu na Aramintu?“

„Ano.“

„To se dalo čekat. Akcelerátoři se ji zoufale snaží získat.“

„Myslel jsem, že my taky.“

„Ovšem, už není vyhnutí.“

„Snažím se, co můžu. Pořád doufám, že by mohla prostě zavolat. Není to taková superžena, jak si všichni myslí.“

„Já si to nemyslela nikdy. Jaký bude váš další krok?“

„Jdeme navštívit pana Boveyho. Liatris mezi ním a Aramintou odhalil nějaké spojení.“

„Dobře, stále mě informuj.“

„Co děláš ty?“

„Bez obav; jsem na cestě na Viotii.“

„Myslel jsem, že jsem tady, aby ses ty mohla držet stranou.“

„S tím už je oficiálně konec.“

*

Během přibližování se k ocisenenské flotile udržoval Kazimir pro komunikaci s PNP jedinou hyperprostorovou linku. Věděl, že Exoprotektorátní rada očekává, že jim poskytne přímý přenos postupu bojové operace, ale to by Ilanthe poskytlo příliš informací. Lodě Dokonalých doprovázející ocisenenské hvězdoborce by byly varovány. Na druhou si byl vědom, že by jim to proti jeho schopnostem nic nepomohlo. Jenže ony nikdy nebyly skutečnou hrozbou. Ještě něco jiného se bude dívat a odesílat akcelerátorům drahocenné informace o povaze odstrašovací letky. Tím si byl jistý.

Kazimir srovnal rychlost s ohromnou cizí armádou a začal si prohlížet lodi. S jeho senzorovými systémy bylo hledání snadné; přes dva tisíce osm set ocisenenských lodí se hnalo mezihvězdným prostorem rychlostí čtyři a půl světelného roku za hodinu, a s nimi devět set hvězdoborců. Svým vnímáním pronikl do jejich trupů a odhalil zbraně, jež nesly – tolik kvantových ničitelů, nebo něčeho na ten způsob, že by s tím vyhladily většinu světů Velkého Společenství, pokud by se tam dokázaly dostat. Ale nic víc, žádné postfyzické systémy, na které mohli narazit kdesi v galaxii a napodobit je, což byla úleva. Zaměřil pozornost na třicet sedm doprovodných lodí Dokonalých; používaly sofistikovaný hyperpohon nastavený tak, aby udržel deformování reality na absolutním minimu. Zbraně měly výrazně pokročilejší než Ociseni, v podstatě srovnatelné s lodí třídy *Bitevník* ve Flotile Společenství. Jenže právě. Nepředstavovaly pro něj žádné nebezpečí. A jiné lodi tu nebyly, nehlídkovali tu tajní pozorovatelé s ultrapohony a na světelný rok kolem ocisenenské flotily nebyly otevřené žádné nevysvětlitelné hyperlinky. Naproti tomu všechny lodě Dokonalých byly ve spojení s nějakým místem nedaleko prostoru Společenství; cítil je, jemná, daty pulzující vlákna natažená přes kvantová pole.

Usoudil, že pozorovateli jsou lodě Dokonalých. Pravděpodobně neočekávaly, že by mohl být schopen zničit všech třicet sedm najednou. To byla první chyba.

Kazimir manifestoval v pěti hvězdných lodích Dokonalých speciální senzorové funkce. V časoprostoru byly velké sotva jako neutron, ale dokázaly pomocí lodních trupů zachytit komunikaci mezi Dokonalými. Každá loď Dokonalých měla řídicího nehyba, který vykonával stejnou práci jako s-jádro v lidských lodích a bezprostředně loď ovládal; zároveň vydával pokyny hybům. Lodě představovaly mikrokosmos společnosti Dokonalých. V předtechnologických dobách komunikovali Dokonalí přenášením nervových impulzů prostřednictvím doteků stopek v horní části těl. To bylo nahrazeno jednoduchými elektronickými nosiči, což umožnilo nehybům rozšířit přímou kontrolu na velkou vzdálenost.

Kazimir začal odečítat digitalizované impulzy. Společenství mělo s vnitřní komunikací Dokonalých bohaté zkušenosti. Nevýjímaje Flotilu, která vyvinula celou škálu rušících rutin a technik pro elektronickou válku. Pokud Dokonalí někdy uniknou z bariéry u Dysonova páru a znovu zahrozí, zjistí, že Společenství může jejich komunikaci rozfoukat doslova jako popel.

Bylo na první pohled zřejmé, že Dokonalí jsou jen biologické nádoby pro lidské myšlenky. *Tak Paula měla pravdu*, pomyslel si chmurně.

„Souhlasíš s mým hodnocením?“ zeptal se PNP:Řízení.

„Ano.“

„Výborně.“ V záplavě nervových příkazů rozeznával kódovaný datový tok mířící po ultrazabezpečené lince do Společenství. Bylo tam mnoho senzorových výstupů, ale nic, co by nezaznamenaly lodě třídy *Bitevník*. „Až signál přestane téct, akcelerační poznačí, že jsem loďstvo neutralizoval,“ řekl. „Ale mohu zajistit, že nebudou vědět jak.“

„Proveď.“

Kazimir uvnitř všech hvězdných lodí Dokonalých manifestoval řady ničivých funkcí a zaměřil je na hyperprostorové komunikační systémy. Po zhroucení všech zabezpečených linek se posunul k zničení samotných hyperpohonů. Lodi propadly zpět do skutečného časoprostoru v rozmezí padesáti milisekund. Když byly znehybněny, pustil se do likvidace palubních zbraňových systémů. Útočným funkcím trvalo ničení vybavení sekundu a půl. Pak obrátil pozornost k Ocisenům.

Jak eliminovat vojenskou hrozbu mimozemšťanů a nezpůsobit jim katastrofální ztráty na životech? Nemohl prostě zničit motory tolika lodí, protože císařství by v takovém počtu a vzdálenosti nedokázalo zachránit posádky. Místo toho manifestoval specifické útočné funkce uvnitř každé hvězdné lodi a zničil jim zbraně tak, aby nešly opravit ani znovu sestavit. Na jejich palubách nezůstalo dost součástí na výrobu jednoho laseru, natož složitějších zařízení.

Neutralizace dvou tisíc osmi set hvězdných lodí trvala jedenáct sekund. Dost na to, aby si všimly, že je něco špatně, ale zoufale málo, aby mohly jakkoli reagovat. Jenže i kdyby zareagovaly, co by proti němu zmohly?

Kazimir je nechal být. Jeho energetická charakteristika se mihla vesmírem mezi bezmocně se vznášejícími loděmi Dokonalých. Tentokrát manifestoval do jedné z velkých lodí komunikační funkci se stejnými schopnostmi, jaké má vnitřní systém Dokonalých. Jako všechny lidské mysli i ty usazené v tělech Dokonalých používaly asociace jako hlavní paměťovou rutinu.

Kazimir do ní zavedl: Původ.

Identita.

Účel.

Každé slovo spustilo lavinu myšlenek. Kazimir identifikoval, že je ožívuje osobnost získaná z Chatfieldovy mysli, lidský duch očištěný od většiny emočních rysů. Jeho cílevědomost byla neochvějná, stejně jako oddanost akceleračním lodím. Lodě Dokonalých měly doprovázet Ociseny a chránit je před pokusy Flotily Společenství o jejich zastavení, ale nejdůležitějším úkolem bylo ohlásit objevení odstrašovací letky, její podstatu a schopnosti. Jiné povinnosti už neměly.

Záplava Kazimírem rozvířených myšlenek odezněla z hlavního vědomí a mezi nehyby a hyby se prohnal pocit zmatku, následovaný pochopením. Vědomí vyslala kódovaný signál autodestrukčnímu zařízení. Kazimir nebyl tak rychlý, aby mu zabránil. Teď, když věděl, co hledat, rychle manifestoval ve všech zbývajících lodích funkci, která autodestrukci vyřadila.

„Máš teď dostatek důkazů?“ zeptal se PNP:Řízení.

„Mám. Akcelerační jednali nezodpovědně. Podporováním Ocisenů a manipulováním Živoucího snu porušili principy, na kterých jsem bylo zřízeno. Svolám jednání k jejich pozastavení.“

„Budou vědět, že odstrašovací letka zastavila ocisenské loďstvo, i když nadále nebudou nic tušit o mé podstatě. Musejí předpokládat nejhorší, tedy to, že jsem odhalil jejich zneužívání Dokonalých.“

„To by bylo logické. Každopádně jejich agentům toho moc nezbyvá. Až bude pozastavení uvaleno, jejich operace budou odhaleny, podrobeny kompletnímu vyšetření a zastaveny.“

Kazimir si prohlížel setrvačností se pohybující loď. „Nicméně stále nevím, čeho chtěli akcelerační dosáhnout. Mohla by to být jen krutá politická hra, ale Ilanthe je chytřejší. Cítil bych se mnohem lépe, kdybych byl u slyšení přítomen. Vrátím se okamžitě.“

„A co ocisenské loďstvo? Domnívalo jsem se, že ho budeš sledovat.“

„Nemohou způsobit žádnou škodu. Až to jejich velitel zjistí, nezbude jim než se vrátit domů. Naše lodi třídy *Bitevník* mohou takový dohled zajistit.“

„Není jisté, že jsi porazil velitelovu pýchu. Nemusí se chtít do císařství vrátit.“

„To si rozhodnou lodě *Bitevník*. Já se vracím do Sluneční soustavy.“

„Jak si přeješ.“

Kazimir manifestoval komunikační funkci a odvyšlal lodím jednoduchou zprávu. „Na vědomí Chatfieldovým osobnostem, toto je odstrašovací letka Flotily Společenství. Víme, kdo jste a co zamýšlíte. Žádné další sebevražedné pokusy. Zanedlouho se k vám připojí lodě třídy *Bitevník*. Budete vzati do vazby Flotily.“

S tím Kazimir stáhl manifestovanou funkci a zaměřil zpět do Sluneční soustavy.

JUSTINE: RESET ROKU TŘI

Zdravotnické ikonky vyskočily z temnoty a obklopily vědomí Justine Burnelliové. Přesně tuhle sadu údajů už jednou viděla.

„Ty bláho,“ vyrazila ze sebe překvapením i radostí. „Fungovalo to.“ Chtěla se zasmát, ale tělo tvrdošijně odmítalo spolupracovat a trvalo na tom, že strávilo tři roky ve fázi, místo... vlastně si nebyla jistá, jak dlouho trvalo resetovat Prázdnotu do tohoto okamžiku.

Víko léčebné komory se odsunulo a Justine se opět rozhlédla po kabině *Stříbrného ptáka*. *Je to tak, opět*. Posadila se a utřela si slzy z tváří. „Stav?“ zeptala se s-jádra. V exozobrazení na ni vyskočila další várka ikoněk. Potvrdily, že *Stříbrný pták* je na cestě tři roky a teď prudce brzdí. Něco se přibližovalo.

„Ohó,“ spokojeně si zamumlala, když po návštěvníkovi přejely senzory vesmírné lodi. Byl to Pán nebes s plně roztaženými vakuovými křídly. Zatímco se přibližoval, znovu si prohlížela podivné oválné jádro a stále se nebyla schopná rozhodnout, jestli se ty fantastické záhyby z krystalické látky skutečně pohybují, nebo jestli pozoruje odrazivé vzory na povrchu. Senzory *Stříbrného ptáka* se na tu látku nedokázaly pořádně podívat.

Tak jako předtím se usadila na nejdelší pohovku salonku a natáhla se k Pánovi nebes dalekomluvou.

„Ahoj,“ řekla.

„Srdečně tě vítám,“ zopakoval Pán nebes.

Zatím vše stejné. Uvidíme: „Přišla jsem do tohoto vesmíru dosáhnout naplnění.“

„Po této chvíli touží všichni příchozí.“

„Pomůžeš mi?“

„Naplnění můžeš dosáhnout jen sama.“

„To vím. Ale lidé jako já dosáhnou naplnění podílením se na naši společnost. Prosím, vezmi mě na Querencii, pevný svět, kde můj druh žije.“

„Mí druzi si nikde ve vesmíru myšlenek podobajících se tvému plemenu. Nikdo nezůstal.“

„To také vím. Nicméně jsem zkrátka první z nové generace svého plemene, kdo se sem dostal. Brzy nás budou miliony. Přejeme si žít a dosáhnout naplnění na stejném světě, na kterém lidé dozráli i předtím. Víš, kde to je? Leželo tam velké město, jež nebylo z tohoto místa. Pamatuješ si, jak provádíš lidské duše z tohoto světa do Srdce?“ Justine na pohovce ztuhla. Byla to rozhodující otázka.

„Pamatuji si ten svět,“ řekl Pán nebes. „Mnohé jsem odtamtud prováděl do Srdce.“

„Prosím, vezmi mě tam. Prosím, nech mě dosáhnout naplnění.“

„Udělám to.“

Justine si byla najednou velmi dobře vědoma, že se gravitace v kabině změnila. S-jádro hlásilo varovné přibývání poruch po celé lodi. Nevěnovala tomu pozornost, protože ji soužila strašná závrať. Pusu měla plnou slin, což byla předehra ke zvracení; nemohla zaostřit na stěny kabiny, pohybovaly se tak rychle. Rychle zavřela oči, ale bylo to jen horší, takže se donutila opět je otevřít a napřít všechny síly k léčebné komoře přímo před sebou. Sekundární rutiny v jejích makrobuněčných klastrech se jaly vyvažovat děsivou závrať úpravou nepředvídatelných, do mozku bušících impulzů vnitřního ucha. Ten stav začal trochu polevovat. Prohlédla si výstupy ze sensorů. „To mě poser.“

Stříbrný pták se otáčel přes bok a směr jeho trajektorie uhýbal; byl chycen za Pánem nebes jako odpad v brázdě za lodí. Zakřivené vzory na krystalických závojích se divoce vlnily a vakuová křídla vířila jako duhová mlha, za níž měkce zářily mlhoviny Prázdnoty. Dokázala myslet jen na horečné mávání ptačích křídel. Pak úprava kurzu skončila. Senzory *Stříbrného ptáka* hlásily znatelný Dopplerův posun ve svitu hvězd. Zrychlovali na sto g, tak jak to udělal Pán nebes při jejich prvním setkání.

Při tom druhém prvním setkání, opravila se. *Nebo by to mělo být...* Nakonec se rozhodla, že lidská gramatika na schopnosti Prázdnoty zkrátka nestačí.

Ať si Pán nebes usnadňoval akceleraci seabepodivnější časovou manipulací, brzy to skončilo. Spektrum svitu několika hvězd v mlhovinách před nimi se posunulo k modré; ty za nimi k červené. S-jádro *Stříbrného ptáka* určilo, že cestují rychlostí nula celá devadesát tři rychlosti světla. Palubní poruchy se omezily na únosnou míru a závrať odezněla.

Pořádně si oddechla a smutně se usmála. „Díky, tati,“ řekla nahlas. Věřila mu, že něco vymyslí. Dobrá nálada ji opustila, když si uvědomila, že do Prázdnoty přijdou ostatní; ta zatracená Pouť bude taky hledat Querencii. *Souhlasila Druhá snící, že je povede? A jak se sakra chtějí dostat přes Raiely v Jícnu?*

Gore jí řekl, aby se soustředila na nalezení Makkathranu, takže jí nezbývalo než věřit, že ví, co dělá. To se jí dvakrát nelíbilo. Její otec bude mít plán, ale pravděpodobně by s ním nesouhlasila.

Ne, zapomeň na pravděpodobně; určitě s ním nebudeš souhlasit.

Jenže neměla příliš na výběr.

Když už byli na cestě, s-jádro *Stříbrného ptáka* spočítalo vektor kurzu. Justine si prohlížela projekci, jejíž ostře zelená čára se táhla kolem fialové a šarlatové mlhoviny tvarované jako střevíček pantoflíček. Mlhovina byla jedenáct světelných let daleko, a ať pak mířili kamkoli, zůstávalo to skryto za přívitem mlhoviny a sloupy černého mezihvězdného prachu.

Po snídani a horečné aktivitě v lodní tělocvičně se Justine opět posadila na pohovku a dalekomluvou oslovila Pána nebes.

„Jak dlouho nám bude trvat, než dosáhneme pevného světa, k němuž míříme?“

„Než ho dosáhneme.“

Téměř se zasmála. To bylo opravdu jako mluvit na pětiletého mudrce. „Ten svět obíhá kolem své hvězdy stálo rychlostí. Kolikrát ji oběhne do doby, kdy dorazíme?“ Pak už se mohla jen obávat, jestli Pánové nebes vůbec znají koncept čísel. Koneckonců, proč by vesmírem putující tvorové potřebovali vyvíjet matematiku?

„Svět, který hledáš, se do chvíle, kdy tam dorazíme, otočí kolem své hvězdy sedmatřicetkrát.“

Do hajzlu! A rok na Querencii je o dost delší než pozemský. Netrvají tam měsíce nějakých čtyřicet dní? „Rozumím, děkuji.“

„Přijdou další tvého plémě do tohoto vesmíru brzy?“

„Ta, se kterou tví druzi mluvili, ta, která tě požádala, abys mě pustil dovnitř; ta je sem povede. Naslouchej jí.“

„Všichni mí druzi naslouchají.“

Justine přeběhl mráz po zádech. „Po zbytek letu bych ráda spala.“

„Jak si přeješ.“

„Pokud se cokoli přihodí, vzbudím se.“

„Co se přihodí?“

„Já nevím. Ale pokud se cokoli změní, vzbudím se a promluví s tebou.“

„Změnou v tomto vesmíru je nalezení naplnění. Pokud budeš spát, naplnění nedosáhneš.“

„Chápu. Děkuji.“

Dalšího půl dne se připravovala, kontrolovala nejrůznější systémy, nahrávala tam série instrukcí o podobě situací, za kterých ji má s-jádro probudit z fáze. Nakonec musela uznat, že už jen zabíjí čas. Při svlékání ještě vypnula sběrný uzel, aby zajistila, že už nebudou její zesílené sny unikat do reality a ohýbat ji s tak neočekávanými následky. To ji přivedlo na myšlenku, již se snažila vyhnout. Mysl jí ještě zůstávala s Kazimírem, kterého opustila na svazích falešné Mount Herculaneum. Vše, co z něj zbylo, představoval vzor v paměťové vrstvě Prázdnoty. Nebylo fér žít tak krátce, jen abyste se pak odestali.

Opět tě udělám skutečným, slíbila Justine palčivé vzpomínce na Kazimíra. Lehla si do léčebné komory a aktivovala zpomalovací fázi.

2

Aramintu vzbudily hlad a bodavá bolest. Ještě chvíli se v motelové posteli nořila do mátožných snů. Přes závěsy svítilo jasné denní světlo a ohřívalo nehybný vzduch. Pak se za protestů ztuhlých svalů pokusila vzepřít do sedu. Měla namožené úplně všechno. Chodidla bolestí tepala. Odhrnula deku a podívala se na ně. Otřásla se.

„Ach, Ozzie.“

No tak! Ležet a litovat se nebylo k ničemu dobré, musí vstát a trochu se umýt. Spustila nohy z postele a pomalu si svlékla špinavé oblečení. To bylo bezpochyby na odpis; bude se ho muset zbavit.

Pokoj měl vedle postele kybersférový uzel, tak starý, že ho pravděpodobně instalovali hned po tom, co korál dorostl. Araminta začala ťukat do malé klávesnice, přihlášená k účtu založenému v kanceláři Španělských palačinek. Hluboká Míle neměla velký obchodák s přistávací plochou pro kapsle, ale v Kamenné ulici v centru bylo habaděj malých obchůdků, které prodávaly vše, co potřebovala. V jednom po druhém si prošla jejich polointeligentní rozhraní a objednala si, jednotlivé položky zadala k dopravě najaté kurýrní službě.

Napustila si vanu vlažnou vodou, posadila se na okraj a opatrně do ní ponořila nohy. Voda smyla nejhorší špínu a zaschlou krev. Zdálo se, že vypadají trochu líp. Nechala je schnout, když se ozvalo zaklepaní na dveře. Díkybohu, že v motelovém pokoji byly ručníky a župan. Předpokládala, že dopravu nákupu zprostředkuje dodávkový kufr na regrevec. Dobelhalo se ke dveřím, a namísto bota čekala přede dveřmi náctiletá dívka jménem Janice v kšiltovce s logem dodavatelské firmy a s několika taškami přes ramena.

Araminta byla ráda, že má stále ještě rozčuchané vlasy a ošuntělý župan se směšnými bílo-červenými proužky. I kdyby ta holka věděla o Druhé snící všechno, nikdy by ji v tomto stavu nepoznala.

„Řekla bych, že k vám jede ještě Ranto,“ řekla Janice a podávala jí tašky.

„Ranto?“

„Objednala jste si dovážku od Uzenýho Jamese? Ranto pro ně jezdí.“

„Aha. Ano. Výborně.“ Araminta nevěděla, jestli se Janice snaží vymámit nějaké dýško. Využívání lidí místo botů v roznáškových službách vypovídalo o ekonomice Hluboké Míle mnohé. Každopádně Araminta si pamatovala, jak byla ještě před půl rokem závislá na dýškách u Nika, takže vytasila platební minci, což bylo evidentně to pravé, jak naznačil vděčný Janicin úsměv.

Ranto se objevil, ještě než stihla zavřít dveře, a podal jí pět krabiček s jídlem od Uzenýho Jamese. A teď měla dilema. Araminta už nutně chtěla použít některou ze zakoupených lékařských sad, jenže vůně linoucí se z krabiček byla na její žaludek příliš, slyšela, jak v něm škrundá. Posadila se na postel, nohy ve vzduchu, a začala s otevíráním krabiček. Byly v nich palačinky se sirupem z lesního ovoce a šlehačkou a dále snídaně na vidličku v podobě uzené slaniny, smaženice z místních šmudlaných vajec a hub, bramboráků a pečeného galowa; v nápojovém boxu čekal chlazený pomerančový džus a litrová láhev čaje English Breakfast a na závěr opékané muffiny. Když dojedla, nohy už ji nebolely tak hrozně jako předtím. Stejně je ale vyčistila dezinfekcí, což strašně bolelo; pak si na ně nastříkala umělou kůži a ošetřila tak ztýrané maso. Potom se jen schoulila na matraci, ze které se vlastně nehnula, a hned zase usnula.

Probudila se do tmy a na chvíli ji to úplně zmátlo. Něco někde nebylo zcela v pořádku a v podvědomí jí dozníval neklid. Nemyslela si, že by to bylo další snové spojení s Pánem nebes, alespoň si nevzpomínala, že by ve spánku nějaké proběhlo. Dobrá zpráva byla, že neměla ani trochu hlad. *Čas myslet na sebe.*

Vana měla masážní trysky, ale nefungovaly. Přesto ji naplnila po okraj a nasypala do ní voňavou pěnu z místního obchodu. Zatímco se vana napouštěla, vrátila se ke kybersférovému uzlu a pracně vyťukala požadavek na informace o Oscarovi Monroeovi. Prastarý vyhledávací software předestřel seznam odkazů na kybersféru. Bylo jich osm a půl milionu. Vyhledávání ignorovalo hlouběji uložené databáze.

„Veliký Ozzie,“ zamumlala. Tolik jí chyběl u-patron, který by smysluplně rozčlenil odkazy během půl sekundy. Další minuta zadávání nových parametrů, a vyfiltrovala si seznam životopisných údajů ověřených podle všeobecného akademického standardu Společenství. To je vždy dobrý začátek. Zkrátilo to seznam na jedna celá dva milionu.

Vana už byla plná, takže si do ní vlezla a rochnila se v bublinách, zatímco se z ní pomalu smývala špína. Čtení o Oscarovi bude muset chvíli počkat, ale aspoň už věděla, že musí být důležitý. V tom nelhal. Když vylezla, bylo jí o moc líp.

Zbývající obsah tašek vysypala na postel a dala se do prohlížení oblečení. Většina byla z obchodu s vybavením do přírody, ze kterého měla i šikovné kotníkové boty. Zkusila si je a byly úžasně pohodlné. Tmavě hnědé džíny byly pevné a nepromokavé. Na pouštním kontinentě to vzbuzovalo zajímavé otázky. Natáhla si jednoduché černé tílko a přes ně volné, vínově červené tričko. Námořnický modrá flíška byla podobná té dosavadní, ale tahle byla voděodolná a poloorganická vlákna uměla regulovat teplotu. Byla to potřeba: i po západu slunce se Hluboká Míle stále pekla v pouštním vzduchu vanoucím přes hřbety kopců. Všechno další vybavení, batoh, láhev na vodu (s ruční filtrační pumpou), vařič na sluneční energii, víceúčelový nůž, mikrostan, rukavice, spodní prádlo s regulací teploty, balíček s hygienou, lékárníčka, znamenalo, že si teď může kdykoli a kamkoli odejít. Nákup vybavení byl instinktivní. Věděla, že Hluboká Míle je jen přestupní stanice; i když samotná Chobamba by se mohla ukázat jako řešení.

Prohrábala si schnoucí vlasy, najednou byla zase nejistá. Mít osud v rukou určitě neznamená, že bude sedět s obavami v motelovém pokoji. Zapnula si mikinu a vyrazila zjistit, jaké noční vyžití jí Hluboká Míle nabídne.

Po půlhodině chůze po téměř opuštěných ulicích už znala odpověď: moc toho nebude. Bylo otevřeno pár barů a nějaké restaurace, stejně jako několik nonstop prodejen bez obsluhy, které se hodí, když chcete ušetřit. Navzdory umístění a okouzlujícím budovám jí Hluboká Míle příliš připomínala Langham, než aby se tu cítila dobře. Maloměsto a tomu odpovídající postoj.

Zaujaly ji pocity vynořující se do gaiapole z baru na nábřeží. Lidé uvnitř se z něčeho radovali. Přiblížila se a z otevřených dveří zaslechla falešný zpěv. Prošla kolem jiskřivých holografických světél v oknech baru a vyzařování do gaiapole bylo silnější, zřetelnější. Araminta dovolila obrázkům a pocitům protéct jí myslí a zažila Justinino probuzení daleko ve *Stříbrném ptáku*. Podstata jejího rozhovoru s Pánem nebes zněla v Aramintině hlavě vylepšená o vytržení návštěvníků baru.

Justine je na cestě do Makkathranu.

Pochopila, kdo vlastně v baru sedí, a nasmělý úsměv jí přešel. Přívrženci Živoucího snu, oslavující, že jim nejnovější vývoj hraje do karet. Pečlivě se ujistila, aby její hořké rozčarování neuniklo do gaiapole a nevarovalo je, pak se otočila a zmizela pryč. Že na přívržence narazila v Hluboké Míli, ji nepřekvapilo; byli na každé Vnější planetě Velkého Společenství a ani Centrální planety nebyly ušetřeny. Chvilku přemýšlela, co by ti v baru udělali, kdyby tam nakráčela. Zatkli by ji, nebo by jí padli k nohám?

Možná že Justine na něco přijde. Araminta si nemohla pořádně vybavit poslední sen, ten s Gorem a Justine ve stejné místnosti. *Musím se podívat na zbytek Inigových snů, zjistit, jak to dopadlo s Edeardem, proč každého tolik inspiruje. Musím přesně pochopit, proti čemu stojím.* Pak se zčistajasna zastavila uprostřed ulice, protože její podvědomí konečně spustilo vzpomínku, která jí celou dobu žrala: čas na displeji unisférového uzlu. Araminta spěchala do Hvězdy na úbočí a bylo jí fuk, jestli si někdo všimne jejího skoro běhu po opuštěných chodnících a ignorování solidových semaforů na křižovatkách.

Jakmile přišla na pokoj, zamkla dveře a pustila unisférový uzel. Ukazatel centrálního času pomrkávající v horním rohu obrazovky vždy ukazoval pozemský greenwichský čas a na druhém displeji místní čas. Araminta ho hned přeprnula na viotijský čas a pak na Colwyn. Chvilku trvalo, než si to v hlavě spočítala, ale pomohly jí makrobuněčné klastry. Pak to spočítala ještě jednou. Pokud se nespletla, a sekundární rutiny v makrobuněčných klastrech jsou prakticky neomylné, pak od chvíle, kdy vešla do Bažantího hvozdu, uplynulo patnáct hodin. To ale nebylo možné, celý den a noc jí trvalo plahočení mokřým, studeným a deprimujícím údolím, pak strávila den v oáze. Následoval výšlap přes poušť na cestě do Hluboké Míle, zakončený celým prospaným dnem. Pak jí to došlo, cesta po poušti a spaní v motelu zabraly dvanáct hodin z celkových patnácti.

Na silfenských stezkách jsem nestrávila prakticky žádný čas. Jak je to možné? Vždyť jsem ani celou dobu nebyla na stezkách. Při Ozziem, to manipulují časem i na celých planetách? Jenže kdo ví, kde ty planety jsou, v jakých vesmírech nebo rozměrech? Když se to tak vezme, byly vůbec skutečné?

Podívala se na chodidla zafačovaná umělou kůží. Věděla, že někde chodila a že to trvalo dlouho. Co se stalo, nebo spíš kudy a kdy po silfenských stezkách šla, nehrálo roli. Věděla, že ji Silfeni nenechají využít své stezky a světy jako útočiště. Byla to intuitivní znalost pocházející ze srdce Mateřského ostrova Silfenů.

Fakt se s tím musím vypořádat sama.

„Tak sakra!“ Vzala si tyčinku z pomerančové čokolády, která zbyla z dovezeného jídla, pořádně si ukousla a svalila se zády na postel. Útěk vlastně ani nebyl ve hře. *Jenže kde začnu?* Zjistit něco o Edeardovi se nabízelo, a ruku na srdce, docela se na ponor do jeho života těšila. Cítila však, že je důležitější dozvědět se něco o Justine. Zklidnila si myšlenky, trochu pyšná, že už nepotřebuje Likanův koktejlový program, aby se dostala do klidného a pozorného stavu nutného pro důkladnou interakci s gaiapolem. Myšlenky Pána nebes ovšem neobývaly přímo gaiapole, ale nalézaly se v paralelní říši, klidné a ochotné.

„Ahoj,“ řekla.

„Ty jsi vždy vítána.“

„Děkuji. A děkuji za přijetí naší vyslankyně. Jsi to ty, kdo ji doprovází do Makkathranu?“

„Jsem se svými druhy.“ Neuvěřitelné smysly Pána nebes odhalily rozsáhlý pás prostoru mezi mlhovinami bez jediné hvězdy. Letěl dál a dál Prázdnou, následován hejnem příslušníků svého druhu, kteří na sebe přes Jícen vzájemně volali. Jejich chmurné myšlenky byly oživeny očekáváním, a zase jednou byli plné radosti, protože se v Prázdnostě měly objevit myslí.

„Och. Víš, kde je?“

„Ta, kterou hledáš, je uvnitř našeho vesmíru. To je známo nám všem. Za to všichni vzdáváme dík. Brzy jich bude víc. Brzy povedeme tvůj druh znovu do Srdce.“

„Můžeš zavolat toho, který je s ní?“

„Mí druzi jsou roztroušeni po celém vesmíru. Většina mimo můj dosah. Včas se s nimi opět setkám, v Srdci.“

„Tak jak víš, že jeden z nás dorazil?“

„Srdce to cítí. My všichni známe Srdce.“

„Sakra. Dobrá, děkuji ti.“

„Kdy přijdeš? Kdy sem přivedeš svůj druh?“

„Nevím.“

Araminta stáhla mysl ze spojení a povolila si chvilkový pocit zklamání. Bylo by fajn promluvit si s Justine. Místo toho se musí spoléhat jen na sebe. Stav, na který si začínala zvykat. Myslí sáhla opět do lidského gaiapole a skrytě vklouzla jako tichý zloděj do místního uzlu. Myšlenky se jí třepotaly kolem Edeardova pohledu, chuti a vůně, a vmžiku byly plné nádherně lenivého probouzení se na měkké matraci a úsvitu právě se prodírajícího na makkathranské nebe. Edeardovy tváře se dotkl polibek, fantomový dotek slastně rozechvívající Aramintinu páteř. Nos jí šimral ucho. Pak ucítil/-a ruku, která mu/jí sjížděla po břicho dolů, a ten nemravný pocit ji rozesmál. Jessile se vedle ní a před tisíci lety zasmála. „Tomu říkám přivítání nového rána,“ řekla.

Druhá dívka se také zasmála. Edeard prudce otevřel oči a Araminta skrze ně viděla do jeho bytu.

*

Ellezelinská vojenská kapsle klouzala nad hladkou a rychle se pohybující hladinou řeky Cairn. Přímo před ní byl velký starý dům se zdmi z bílých oblouků vyplněných fialovým a stříbrným sklem a obklopený balkony, které čnely i nad bazén s lákavě se mihotající tyrkysovou vodou. Klasická, dobře udržovaná zahrada se volně táhla ze svahu k jižnímu břehu široké řeky. I v sinalem světle cezeném přes šedá mračna ženoucí se proti povětrnostnímu silovému poli vypadal dům jako útulné místo, opravdový domov.

„Moc pěkné,“ zamumlala Beckie, když se kapsle snesla na široký trávník. „Stavební materiály musejí vynášet víc, než jsem si myslela.“

„To je ekonomika Vnějších planet, stát se mnohočetným je jen vychytralý způsob, jak se vyhnout placení daní,“ řekl Tomansio pohrdavě. „Bovey by si tohle nemohl dovolit, kdyby každý z něj platil daň z příjmu.“

Dveře kapsle se rozvinuly.

„Můžu vám věřit?“ zeptal se Oscar tiše. Oba jeho kolegové ztuhli a podívali se na něj. Beckie do gaiapole vyplivla vztek. Tomansio byl nejvíc ze všeho pobavený.

„Můžeš nám věřit,“ řekl Tomansio a do gaiapola pustil vřelý pocit důvěry.

„Založila váš řád. Bez ní byste ani nebyli. A všichni očekáváte její návrat.“

„Běžná chyba,“ opáčil Tomansio. „Všichni chápeme její chyby, ale to neznamená, že jsme jí odpustili. Zrodilo nás její odhodlání, ale už dávno jsme ji přerostli.“

„Vztah žáka a pána?“ zeptal se Oscar.

„Přesně. Svého času dosáhla mnohého, a většina z toho byly katastrofy. My jsme asi jediná dobrá věc, která vzešla z Koččina života.“ Pozvedl obočí. „Ledaže by měla děti...“

Oscar se místo odpovědi jen zašklebil.

„Jak říkáš,“ pokračoval Tomansio. „Takže její další život, i když pozastavený, je pro nás hanbou. Vede to k nedorozumění, jako je toto.“

„Když ji Paula Myo zatkla, Vzdálená se vzbouřila,“ oponoval Oscar.

„Vzdálená,“ řekla Beckie, „nikoli my. Tou dobou už z ní byl symbol nezávislosti Vzdálené. Její zatčení bylo vnímáno jako politický akt represe proti planetární vládě ze strany autoritářského Společenství. Upozornila bych, že po tom, co se lidé dozvěděli o detailech z krveprolití v Pantarské katedrále, netrvaly nepokoje dlouho.“

„Ale stále nám zůstaly její zásady,“ podotkl Tomansio. „Oddanost síle. Od našeho založení jsme nikdy neporušili kodex. Zůstáváme za všech okolností loajální ke svému klientovi. Ani Kočka to nemůže narušit. A určitě bychom nepodvedli tebe, Oscare. Předvedl jsi to nejlepší, co v lidech je, obětoval ses, aby náš druh mohl žít. Už jsem ti to říkal, vážíme si tě téměř stejně jako Kočky.“

Oscar se podíval do Tomansiovy pohledné tváře prodchnuté upřímností, již ještě doplňovalo vyzařování do gaiapole. Pevně doufal, že jeho zahanbení z takového prohlášení není příliš zřejmé. „Tak jo.“

„Kromě toho to nebyla naše Kočka, zakladatelka Rytířů ochranitelů. Kdybychom nebyli zavázáni tobě, s velkým uspokojením bych ji sledoval a přesně zjistil, která frakce zneužila naši Kočku ke svým účelům. Neříkal jsi, že jich naklonovali víc?“

„Žádný už nezbyly,“ řekl Oscar hluše a vystoupil z kapsle. Beckie a Tomansio si vyměnili tichý úsměv a následovali ho na pěstěný trávník.

Tři z pana Boveyho vyšli z domu a zamířili ke kapsli. Oscar se ještě s mnohačetným nesetkal, aspoň ne vědomě. Nemohl si ani vzpomenout, že by o nich na Orakumu slyšel. Vůdce tria, ten o krok před ostatními, měl černou kůži a na tváři ještě více vrásek než Oscar; na spáncích mu místy šedivěly vlasy. Po levici měl vysokého orientálce. Třetí z nich byl mladík s hustou kšticí blondatých vlasů. Ani jeden z nich nepouštěl nic do gaiapole. Nicméně už jejich postoj Oscarovi prozradil, že pan Bovey bude mimořádně tvrdohlavý.

Oscar okamžitě zalitoval, že má na sobě uniformu ellezelinských ozbrojených sil, ze které mají viotijští obyvatelé rudo před očima. Pak se projevil ještě hlubší pocit viny. Neměl tu za sebou mandát z Ellezelinu. Platila ho síla ještě mnohem mocnější. A to byl problém. Napochodovat do něčího domu a pravomocemi a silou si vynucovat spolupráci byl přesně ten duch fašistických represí, které tak hnuly politickými instinkty mladého Oscara Monroea, že se na univerzitě obrátil k Socialistické straně a nakonec se nechal svést radikálními živly. Cesta, která skončila tragédií na abadanském nádraží.

Tolik k uzavření kruhu. Ale musíme ji najít. Překonat nevyhnutelné, vyhnout se vábívému zpěvu tyranů. Nesmíme dopustit, aby padla do rukou frakcí. Sakra, jak může Paula takhle žít?

„Co chcete?“ zeptal se první z pana Boveyho nepříjemně.

Oscar se ušklíbl a nechal pobavení uniknout do gaiapole. „Ale no tak. Víme, že jste s ní měl poměr.“

Tři Boveyové hleděli vzpurně před sebe.

„Podívejte,“ řekl Oscar uvážlivě, „tahle uniforma je jen maškaráda. Nejsme Živoucí sen. Já jsem na Ellezelinu nikdy nebyl. Pracuji pro PNP.“

„Fakt? Já zas dělám pro Raiely,“ odpověděl pan Bovey, všichni tři unisono. „Takže jsme oba supertajný agenti.“

„Viděl jsem se s ní v Bodantském parku. Já a tady můj tým jsme ji kryli, aby mohla uniknout. Zeptejte se jí. Díky nám je pořád volná. Pokud se to nezměnilo.“

V očích pana Boveyho s černou kůží se mihla nejistota. „Párkrát jsem se s Aramintou setkal, nic víc.“

„Šlo o víc. Ježíš, chlape, ona je v takovejch sračkách, že se v nich utopí, pokud jí nikdo pořádně nepomůže. Prosím, pokud víte, kde je, řekněte mi to.“

„Neviděl jsem ji několik dní.“

Tomansio chápavě zamručel. „Neřekla vám to, že? Nevěděl jste, že je Druhou snící.“

Pan Bovey se zamračil ještě víc a všichni tři z něj se koukali do země.

„Sakra, chápu, že je to nepříjemný,“ řekl Oscar. „Pravděpodobně vás chtěla chránit.“

„Asi jo,“ řekl pan Bovey.

„Byla vyděšená, to dobře víte. Napadli tuhle planetu jen proto, že tu žije. A je úplně sama. Neví ani, co dělá, fakt, nemá se čeho chytit. Jestli víte, kde ji můžeme najít, pokud máte dojem, že víte, kde by mohla být, tak my jsme ti, kterým to máte říct. Zavolejte PNP, abyste si mě ověřil. Jsou tu i jiní, který ji hledají stejně naléhavě, a nemyslím tím Živoucí sen. Druhá snící se už stala důležitým politickým nástrojem. Kdo si myslíte, že začal boj v Bodantském parku?“

„Masakr v Bodantském parku,“ upřesnil pan Bovey. „Vy jste na naší planetě rozpoutali masakr. Zemřely stovky lidí.“

„To bylo jen rozpinkání,“ řekl Tomansio. „Agenti na honu se nebudou ani za mák starat o civilisty, kteří se jim připlou do cesty. Až přijdou ti další, tak čtení paměti bude vaše nejmenší starost. A oni přijdou. Brzy.“

„Našli jsme vás my,“ dodala Beckie. „Ostatní nebudou daleko. Myslete. Uvědomte si to. Hledají ji nejmocnější organizace ve Velkém Společenství. Živoucí sen po ní touží tak naprosto zoufale, že kvůli ní napadl celou vaši planetu. *Doopravdy* si myslíte, že dokáže uniknout všem?“

„Já nevím,“ procedil mladý blondák přes zaťaté zuby. „Neřekla mi to. Jak to, že mi neřekla, co se jí stalo?“

„Jestli vás miluje, snažila se vás před tím ochránit,“ prohlásil Oscar. „Je to roztomile naivní a skončilo to. Musíte se rozhodnout. Chcete pro ni něco udělat? Jestli jo, mluvte s námi. Jestli ne, utíkejte. Každý z vás se musí pokusit utéct a modlit se, že vás nepochytají všechny.“

Tři z něj si vyměnili pohledy. Oscar zahlédl v domě další klidně stojící postavy. „Dejte mi chvilku,“ řekl pan Bovey.

Oscar chápavě přikývl. „Jistě.“ Poodešel a tiše promluvil ke svému týmu. „Co myslíte?“

„Nic neví,“ soudila Beckie. „Kdyby něco věděl, už by jí někde pomáhal. Je zdrcený, že s ním přerušila kontakt; miluje ji, nebo si to aspoň myslí.“

„Vidím to podobně,“ řekl Tomansio.

„Tucty z něj ji mohou někde skrývat,“ namítl Oscar.

Tomansio si zdráhavě povzdechl. „Tomu se mi nechce věřit.“

„Dá se mnohočetnému udělat sken paměti?“ zeptala se Beckie.

„Asi bys z nich musela shromáždit vždycky všechny,“ řekl Tomansio. „A nezjistíš, jestli je máš všechny, dokud není pozdě. Mnohočetní jsou vždy tajnůstkáři, pokud jde o jejich počty, je to instinktivní bezpečnostní záloha. Zajímavý psychologický vývoj. V každém případě nemáme takový časový polštář, abychom to mohli zkoumat. Pokud nám má být užitečný, musí to být dobrovolně a hned.“

Oscarův u-patron ohlásil, že na ultrazabezpečeném kanále volá Cheriton. Připojil se i Liatris.

„Připravte se na špatné zprávy,“ řekl expert na gaiapole. „Živoucí sen ji našel.“

„Kurva,“ zavrčel Tomansio a provinile se podíval na pana Boveyho. „Kde?“

„Tady to začíná být opravdu zajímavé. Potom co ji zachytil uzel gaiapole v Bodantu, upravil Živoucí sen rutiny emocionální rezonance přesně podle jejích myšlenkových vzorů. Tohle vylepšení jim dalo takovou citlivost, že dokážou detekovat i tu nejprchavější vyzářenou myšlenku. A před čtvrthodinou se prostě přidala k sdílení Inigova osmého snu.“

„Proč se vrtá v životě Kráčejícího právě *ted*?“ zeptala se našťavaná Beckie. „Při Ozziem, to se v Bodantském parku nic nenaučila?“

„Špatná otázka,“ řekl Cheriton.

„Kde je?“ zeptal se Tomansio.

„Na Chobambě.“

Zmatený Oscar si musel v paměťové lakuně otevřít seznam planet Společenství. „To je přes šest set světelných let daleko,“ namítal. „To nemůže být pravda. Před šestnácti hodinami byla ještě tady.“

„Tvoje loď s ultrapohonem by to dala,“ řekl s pochybami Tomansio. „Tak tak.“

„Přišla na způsob, jak ošulit gaiapole,“ prohlásila Beckie. „Musela. Ostatně je Druhá snící. Musí díky tomu mít schopnosti, které ostatní nemají.“

„Cheritone, jsi si jistý?“ zeptal se Tomansio.

„Jsme zavřeni v baráku,“ řekl Cheriton. „Abych se dostal do unisféry, přenáším data přes mrtvou schránku. Vykladač snů Yenrol je od jejího nalezení uzly úplně bšejnej. Vědí o tom všichni Vykladači snů; a dělají vše pro to, aby se to utajilo. Nemyslím si, že by to byla léčka.“

„Jak se kurva dostala na Chobambu?“ chtěl vědět Oscar.

„Vědí, kde přesně na Chobambě je?“ zeptal se Tomansio.

„Zatím ne,“ řekl Cheriton. „Ale je to jenom otázka času. Jako na každé Vnější planetě tam má Živoucí sen několik Vykladačů.“

„Můžeš ji zase varovat?“ řekl Oscar.

„Nevím jistě. Mluví se tu o vypnutí sběrných uzlů na celé planetě, o její izolaci od gaiapole.“

„Blbci,“ řekl Tomansio. „To ji upozorní, že se něco děje.“

„Liatrisi, můžeš na Chobambu poslat kobercovku a varovat jí?“ zeptal se Oscar.

„Nepřihlásila se do unisféry celé dny,“ odvětil Liatris. „Není žádná záruka, že zprávu dostane.“

„Pokud se to dozvědí lidé, bude to hlavní téma celé planety,“ řekla Beckie. „Tomu se nevyhne. Musíme to jen dostat veřejně ve známost.“

Tomansio šťouchl do Oscara. Pan Bovey se očividně rozhodl. Kráčelo k nim tělo s tmavou kůží, druhé dva z něj nechal zamýšleně hledět.

„Ano?“ řekl Oscar.

„Zkontroloval jsem si to u PNP,“ konstatoval pan Bovey. Znělo to trochu překvapeně. „Jste to, co říkáte.“

„A?“

Tvář pana Boveyho byla plná obav, jež se zrcadlily ve všech z něj. „Ona neví... nemůže vědět, jak si s tím poradit. Nikdo to neví. Musím důvěřovat PNP. Není to ironie? Být mnohočetným by mělo zmírňovat nutnost technologického řešení nesmrtelnosti.“

„Můžete se s ní spojit?“

„Ne.“ Pan Bovey kroutil hlavou a všichni z něj truchlili. „Zkousím to každou minutu od chvíle, kdy jsem to zjistil. U-patrona má odpojeného. Na hovory neodpovídá.“

„Vím, že je to nepřijemné, ale je někdo jiný, na koho by se mohla obrátit?“

„Její sestřenice Cressida, jsou si blízké. Vlastně to v Colwynu byla její jediná skutečná kamarádka.“

„To víme. Po té se také slehla zem, ale díkybohu za to. Pokud by se s vámi Araminta spojila, dejte mi vědět.“ Oscarův u-patron poslal panu Boveymu unisférový přístupový kód. „Bezodkladně, prosím. Čas je teď rozhodující.“

„To je vše?“ zeptal se překvapený pan Bovey Oscara otáčejícího se ke kapsli.

„Nebojte se, budeme dál hledat. A měl byste zvážít mou přátelskou radu a rozptýlit se po městě. Jsem k vám zcela upřímný, my jsme jen první návštěva, a doopravdy jsme ti hodní.“

Kapsle se před zamračeným panem Boveym zavřela. Hladce vzlétli a vydali se nad širokou řeku k přístavu.

„Tak co dál?“ zeptal se Tomansio. Oscarovi to připadalo jako řečnická otázka.

„Musím se ohlásit,“ sdělil Rytířům ochranitelům.

„Ano?“ ozvala se Paula, hned jak se zabezpečená linka otevřela.
„Našli jsme ji,“ řekl Oscar.
„Vynikající.“
„Ne tak úplně, je na Chobambě.“
Zaváhala jen na chvilku. „Jsi si jistý?“
„Živoucí sen nažhavlil uzly, dokážou přesně rozpoznat emocionální vzory. Podle nich je na Chobambě a užívá si ponor do Inigových snů.“
„To nedává moc smysl.“
„Jak rychle se tam můžeš dostat?“
„Ne o moc rychleji než vy.“
„Doufám, že máš zdroje v Živoucím snu. Pokud po ní půjdou, musí ji někdo varovat.“
„To bych ji musela napřed najít.“
„PNP to jistě dokáže. Někdo si musel všimnout přilétající hvězdné lodi.“
„Musela by mít ultrapohon, to by znamenalo, že jí pomohla frakce. Ale která?“
„Přemýšlel jsem o varování kobercovkou.“
„Ano. To by mohlo fungovat. Poradím se.“
„Když to víme my, je jen otázka času, kdy to bude vědět i Kočka.“
„Ano. Pokud odletí na Chobambu, budete ji muset sledovat.“
„Sakra práce, k tomuhle jsem se neupsal.“
„Můžeš věřit svému týmu?“
„Řekl bych, že jsou se mnou, ano.“
„Vynikající, zavolám, až si promluví s PNP. A abych nezapomněla, akcelerační budou do hodiny před soudem. Stáli za invazí Ocisenkého císařství.“
„Do hajzlu. Fakt?“
„Ano. Pokud budou shledáni vinnými, můžeme očekávat, že tlak výrazně poleví.“ Ukončila hovor.
Tomansio a Beckie se na Oscara zvědavě dívali.
„Tak co si tvá šéfka myslí?“ zeptal se Tomansio.
„To samé co my. Je to velmi podivné. Vraťme se do lodi pro případ, že bychom museli spěchat na Chobambu.“

*

Štíhlá loď s ultrapohonem vyskočila z hyperprostoru světelný rok od Ellezelinu. Valean si v kokpitu přehrávala data ze senzorů hvězdné lodi. Ukázaly se jí poruchy exotické hmoty, představující obří červí díry spojující Ellezelin s ekonomicky podrobenými planetami, které tvořily Zónu volného obchodu. Velikost červích děr byla působivá, odkazovala na první éru Společenství, na časy, kdy byla Velká 15 ve středu ekonomické sítě splétající dohromady stovky světů. Pohled na tu velikost a sílu ji uspokojil, kterákoli z nich byla použitelná k úkolu, kterým ji Atha pověřila. Přesto by upřednostnila tu na Agru. Byla nejmodernější a měla největší dosah.

Jako většina letitých Rozšířených si Valean za pomoci bioniky upravila tělo do podoby, jakou považovala za funkčnější a užitečnější. Momentálně byla i bez vlasů, takže vypadala jako kostlivec s podivnou šedě se lesknoucí kůží, tak těsně nataženou přes kosti, že jí vystupovala všechna žebra. Svaly se na ní rýsovaly jako pevné provazy a pohybovaly se jako malmetal. Hluboko propadlé tváře a úzký nos s nosními dírkami připomínajícími žábry byly ve stejném vychrtlém stylu. Bělma daleko od sebe posazených očí matně zářila neměnnou růžovou. Její jedinou okrasou byl zlatý kruh přes prsa, složený z těsně svázaných propletenců vláken, která jako by se pomalu pohybovala.

Deset minut stála v uniformní kabině, až hvězdná loď detekovala drobné zkreslení uvnitř kvantových polí. Po jejím boku vyskočila z hyperprostoru další ultramotory poháněná loď. Nově přichodí byla o trochu větší, s proudnicovými výstupky na vejčitém trupu. Přimanévovaly k sobě a propojily se přechodovými komorami.

Marius elegantně vklouzl do Valeanina kokpitu, pramínky temnoty vyzářující ze šatůgy se mu vinuly za zády.

„Fyzické setkání je poněkud přepjaté, nemyslíš?“ zeptal se. „Naše transdimenzionální spojení je stále bezpečné.“

„Ano,“ souhlasila Valean. Usmála se a odhalila dvě řady naleštěných mosazných zubů. „Přesto se domnívám, že toto dodá zprávě na důrazu.“

„Jak to myslíš?“

„Tvůj průser s Chatfieldem měl nepříjemný dopad, z něhož musím většinu vyřešit.“

„Šla po něm Paula Myo. Vyslat ho na Ellezelin byla prostá obezřetnost.“

„A na Kočku máš jakou výmluvu?“

Marius nahnul brvou. „Její chování může být nepředvídatelné. To je její přirozenost. Jak si vzpomínám, její vysvobození z Kingsville nebylo jen moje rozhodnutí.“

„Nepodstatné. Tvé činy vedly v rozhodujících okamžicích k nevídaným důsledkům. Jsi bezodkladně suspendován.“